

uitdewereldvandeonbekendegaan@gmail.com

tot over 14 dagen

echt natuur in de tempel lopen alleen verder naar god verder alleen in de tempel

Eindelijk ging

het wat gemakkelijker en toen ik er zeker van was de duisternis te hebben verlaten, rustte ik wat uit. Ik zette hem voorzichtig op den grond en bekeek hem eens goed. Hoe zag die arme kerel er uit.

WÜ daalden niet door de poorten der hel af, maar de gidsen verbonden zich direct met het binnenste.

„Uw eigen kleed,” zeide de broeder tot mij, „uw lichaam, wat dit tijdens het aardsche leven verborg.”

Goddank, ik leef en dat daar is dood. Nog eenmaal
staarde ik op mijn kleed en ging toen heel snel van de
plaats weg, om niet terug te keeren. Toen dacht ik aan jou,
Jozef, en bewonderde je nog meer, dat jij van de aarde ons
leven ging vastleggen, om het zoo aan de menschheid bekend
te maken.

Op den rand van mijn
eigen graf bad ik innig, heel innig, dat ik de kracht zou mogen
ontvangen om mijn geliefden de oogen te openen.

Is het voor jou niet heerlijk,
met menschen of patiënten te kunnen spreken die niet beangst
zijn voor den dood?

Het beurde mij op en in mij kwam een vonk van licht, zoodat
ver van mij lag die narigheid, die ik toch nog zoo kort geleden
had gevoeld.

iets schoons moest ik achterlaten,
maar iets nog schooners zou ik terugontvangen.

„Hoe is dat mogelijk?”

„Je ziet, hoe innig gedachtekrachten kunnen zijn, je zult het
later beleven, wanneer ook wij dat leven binnentreden.

Ze zijn

zooals wij, maar verder op den geestelijken weg, althans zij,
die licht bezitten. Er bestaat nog altijd zooiets als een hel en
die daarin leven, zullen een langen weg hebben af te leggen
en zichzelf stuk voor stuk moeten afbreken.

De aartspriester was als een kind en ook ik

21

voelde mij zoo.

Dit

was wijsheid die hij zoeven in alle stilte had beleefd en uit een hogere bron had verkregen.

Het

paarse zou zich met duizend andere kleuren verbinden, die de uitstraling van zijn eigen innerlijk leven waren.

vervolgde ik, „die op den geestelijken weg zijn en daarvan aan anderen vertellen, zijn allen priesters.”

Hij zag mij aan en zeide: „Heel goed, heel duidelijk.”

Toen hij was heengegaan, zeide Alcar tot mij: „Een mensch in de goede beteekenis van het woord. Er zijn maar weinig priesters zooals hij.

persoonlijkheid. „Geweldig,” zeide hij weer, „zeer gevoelig.”
Daarna ging hij heen.

„U gelooft aan een eeuwig voortleven en toch denkt u, dat alles anders is?”

„Ik weet niet, maar zal afwachten.”

„En toch is alles waarheid.”

„U bent ook een priester,” zeide hij tot mij.

Gij moet hen niet tegenhouden in hun evolutie naar de hogere sferen,
want die kunnen zij niet bereiken, wanneer zij steeds naar de aarde
worden getrokken door de achtergeblevenen, die hen blijven betreuren.

Concentreer je gedachten eens even op de vier andere,
die daar tusschen de blauwe bloemen zitten.”

Haar gebed

zal spoedig verhoord worden, omdat haar smeekbede rein is en
zij God in liefde wil naderen. Haar gebed is rein, omdat zij
slechts vraagt om liefde te mogen geven.

U komt ook

uit het Licht. Help mij, broeder, dat ik hen bereiken kan.”

Na vier jaar, toen het meisje, volgens aardsche berekening,
elf jaar geworden was, ging ook de moeder over en de eerste
gedachten van de achterblijvenden waren: Nu is zij bij haar

lieveling, nu zal zij gelukkig zijn.

Toen zij eenigen tijd aan onze zijde was bracht men haar naar de aarde om, nu 'als geest, bij de seances tegenwoordig te zijn.

Men zei haar: Nu zul je Rietje — zoo heette haar dochtertje — wel gezien hebben, zij moest bekennen, dat dit nog niet het geval was. Men begreep aanstonds wat daarvan de reden was.

Later zal ik je dergelijke zieletoestanden nog duidelijker uitleggen en dan zullen wij samen de donkere sferen bezoeken; maar je moet eerst nog sterker worden, wil je dat, als uitgetreden geest, kunnen verdragen.

Beiden willen zij hun beschermelingen bevrijden uit de handen van het kwaad, dat hen omringt.

Elke dag was kostbaar voor hem.

Wat was Alcar vol liefde voor hem, dat hij hem dit alles in beeld liet zien.

Wanneer hij daarover sprak, werd alles verkeerd opgenomen
of verkeerd begrepen en men zei, dat hij niet wilde.
Dan verflauwde de vriendschap, omdat hij niet deed wat men
wenschte.

Geloof me, moeder, het sterven is heerlijk. O, als
u kon zien, wat ik zie, als voor u de sluier maar even werd opgelicht,
wat zou u dan met mij gelukkig zijn; dan was u overtuigd.

Wanneer dit
koord verbroken werd, zou je niet meer in je lichaam kunnen
terugkeeren.

We willen op al de ellende wijzen en
hopen, dat de menschen eindelijk zullen inzien, dat ze verkeerd
handelen en het kwaad in de hand werken, waardoor alles tegen
Gods wetten indruischt.

Wees dankbaar,
dat God hem de gunst heeft verleend als instrument te
dienen.

Dit werd hem te veel.

Ook kregen zij
bericht van hem, dat hij reeds vooruitging en door veel strijd \
het licht had mogen zien.

Hij trekt een astralen
muur op en neemt hiervoor van de aanzittenden kracht
weg, die voor dit opbouwen wordt gebruikt, na door de aura
van het medium te zijn verdicht.

Deze beide organismen passen zich
natuurlijk aan elkaar aan en beleven voor zichzelf de stoffelijke
en astrale wetten.

Nogmaals, de ziel moet tijdens den slaap afreageeren, of het
stoffelijke lichaam zou bezwijken.

Dat is te volgen,
maar het bezit ervan is eerst dan in ons bereik, wanneer ook
wij de goddelijke sferen bereikt hebben en de Godheid in ons
leven is ontwaakt.

Maar wij behoeven ons
niets te verbeelden, de wetten van God moeten we ons eerst
eigen maken, dan pas is het mogelijk om zieken te helpen.

Het medium komt nu met zijn meester in verbinding door het
geestelijke telepathische contact, dat de levensgraad van den
meester is voor ons leven.

De beide beroemdheden zouden hun plaats aan het
mediamieke firmament blijven innemen en met hen al de
anderen, die iets hadden gezien en van hun leiders, hoe volmaakt
deze media waren, berichten kregen.

Hij wikt en weegt, denkt
reeds, dat het een geestverschijning was, die hij zag, maar hij
komt toch niet tot volkomen twijfelen, hij blijft gelooven, dat
het een groot wonder is, hetwelk hij heeft mogen beleven.

Deze lieden zuigen zich vol aan Christus, ze liggen neergeknield
en bidden, spreken over God is liefde, maar behoren
zelf tot de hellen.

Eén op duizenden van deze mensen
is te bereiken, de rest komt niet van zichzelf los.

ze wrijft met
haar rechterhand over het voorhoofd, die pijnen moeten weg,
maar de zaal weet, dat de inwerking van de foto op haar
lichaam overgaat. Dit moet ze toonen, ze weten dan, dat het
spel met leven en dood is begonnen. De ingewijden weten
wat dergelijke vertooningen beteekenen, de man van de foto
vindt het erg vreemd, maar hij wacht af.

Wat een
ander toebehoort, is ook van u, maar denk niet, dat het u
thans reeds geschonken kan worden, elkeen beleeft z'n eigen
leven, de wetten van het „oorzaak en gevolg”, de carmische
wetten.

En de charlatans zullen zichzelf in dit boek terugvinden,
want door geestelijke boeken, door onze wereld aan de
menschheid geschonken, trachten ze zich te verrijken. Als
hongerige jakhalzen bespringen ze elk boek, dat door Gene
Zijde aan de aarde geschonken wordt, hierdoor kunnen ze
hun eigen weten aanzuiveren en verkopen voor baar geld.
Doch thans zijn ze uitgepraat! Hun zien heeft men niet meer
noodig, elkeen moet ervan walgen.

De Westersche psychologen moeten nog ontwaken en
toch spreken deze mensen voor de radio en denken duizenden
mensen hun wijsheid te kunnen schenken. Ze breken af, wat
tot het spiritisme behoort, doch staan zelf met hun mond vol
tanden en moeten hun machteloosheid aanvaarden.

Zij laat hem niet alleen, zij wil niet
scheiden, zij zal als het moet z'n leven kapot maken, ze zal hem
het bloed onder de nagels- vandaan zuigen, alles kan ze, van
haar komt hij niet los.

Dit is aanvoelen
en wel buiten iedere bezieling

De witte magiër houdt zich
.met dergelijke praktijken niet op.

He wil
u dus aantonen, dat deze telepathie, deze gedachtenoverdracht,
de hoogste is, die ge als mensch beleven kunt, maar dan zijt
ge een meester voor deze zijde en in handen van een astraal
meester.

De helderzienden
en psychometristen beoefenen en beleven dezen toestand
dagelijks, maar kunnen de hoogte van uw telepaath niet bereiken,
omdat hij het hoogste in dit aanvoelen heeft behaald.

Elk mensch vertegenwoordigt
de eigen levensafstemming en die wijst aan in
welken graad het innerlijke leven leeft.

De mensch bezit als het

dier de stoffelijke helderziendheid en denkt nu geestelijke gaven te bezitten, wat evenwel niet mogelijk is.

The life of God has a sacred respect for the last human beings who are now going to leave the Earth. The highest masters from the Other Side are on “ encourage them. They make a last trip over the world: the cities are desolate, the waters have dried up and there is no more life to be seen.

The scientist and his twinsoul are crouching before the instrument, waiting intently. Is the Other Side going to speak? Shall they be able to prove that there is no death? Man in the astral world,—is he conscious of himself, has he lost nothing of his earthly personality? In countless cases life after death had been proved through media,—but science was not to be convinced. Is this instrument going to bring at last acceptable proof of life on the Other Side? Suddenly they hear the sound of a vigorous breath; it is clearly coming from the instrument.

A technical wonder is here revealing the transit of
man from darkness to light.

Then the
Other Side will speak to you through this apparatus by way
of letters which appear, spelling out words.

there it shall be used exclusively to abolish sickness. Here,
the machine might be called a cosmic clockwork on which
even such stadia are indicated that are billions of years behind
us.

There
was no cure except that the people moved away from this
place.

"The mightiest wonder in divine space is man. What can
I do now, master?"

"Go with me, brother," said he. "We shall now follow the
life in the first sphere." And we went through the first sphere
and as we did so I asked many questions which were answered
by my master.

.

There it is where we can follow the origin of all
the life in nature."

And behold, the tree received me entirely into its own life.
Here I witnessed another great wonder in the spirit.

You will have to lead your thoughts away from the Earth
quickly and to accept the first sphere within your feeling or
the first sphere may disappear before your very eyes.

By entering this sphere
we are stepping upon astral territory, so to speak, and as we
are surrounded here by new values and new conceptions, we
have to endeavor to drop all connections with physical life
as far as these do not have any pertinence to this life in our
heaven. In other words we have to make ourselves free from
the Earth.

In the previous chapter you have been hearing about the spiritual dwellings in the first spheres of heaven, but now I want to show you how such a spiritual dwelling comes into existence.

Then mankind shall start on this way towards the first sphere, then on Earth the work shall begin of spiritual construction, then there will come the spiritual awakening. Joy shall be in the hearts of men, then, and happiness, and all mankind shall cheer and sing, for they know then why this great fight of their life had to be.

This is your age in which there will be the spiritual awakening.

The late horrors have opened their eyes so that they will do away with hate, a feeling which had been predominant for a time, and this makes them ready for material and spiritual reconstruction.

You shall love

your neighbor and the heavens shall be open for you.

They

should disengage themselves entirely from the past and remember that the first of the heavens is awaiting them presently, and seven grades of light, of heavens, more, each one more shining,-more perfect than the previous one.

Their holy light is shining upon all of us.

It is the will of God that you follow Golgotha.

You, too,

can learn from the life of Judas or else I would not have related it to you.

Divine Master.

Christ should do still greater, still more
wonderful things.

At his birth it was predestined that he had to fulfil a task,
a fact of which, by the way, nobody on Earth knew anything.

But he does not see the shining
figure near him: it is Moses who was with him during
all these hours and who impelled him to these decisions.

He is to come to a decision, for he will never
be able to follow his own plans with this great danger threatening
in his back.

As souls of cosmic conscience they are standing
by Israel which includes all those who are following
Christ and God.

But at the same
time he has to remain himself; nothing of his consciousness
may weaken now or else there will be disturbances and he

will be prevented from making his decisions.

Again she wants to
rule by violence and by force of numbers.

This ruler could not rise higher, he could not
accomplish more than the consciousness of the peoples admitted
of.

And also the suffering through which the peoples
have to go in consequence of the wars brings them some gain.
Gain for God and die masses.

This statement will cause a great commotion
among my readers, but I can assure you that this is the holy
truth. I know also that, while I am presenting you with the
facts of His Holy Life, He is following me Himself.

Nevertheless there was only one way open for the masters,
namely: fight, as has been shown in the previous chapter.
Who would dare to imagine what would have become of the

world if the masters would have cared only for their own happiness and would not have bothered any further about life on Earth? Then you in your own age and time would still be living in a pre-historic condition.

God knows that you have worked to help earthly life to awaken.

this task my son' you can now begin with a higher life and with you all those who have been following you and who have love for God. The House of Israel is confirmed. Mankind shall look up to it and thereby change spiritually

14

I am going with you and shall always be near you to help you.

With you there is no knowledge of the first stadia, not even with those of you of scientific interest, no matter how much could otherwise be expected from science.

From where does man come? Where, after all, was man born? And how? No human being, not even your scientist can give you the answer, for he is not yet advanced sufficiently in his science.

Each one of us must now attach himself to one of these soul-lives.

“Can you feel with me, my friends, my sisters and brothers, that this is the place where we were born? We have to subject ourselves to all the laws which have any connection with this, and by doing this, we shall come to—Yes, come to what, or—to whom? Who is it who created all this and keeps it intact? Who is this great power? Is it a man as we are? Shall we know this some day? I hope that I can let you know that, too.

. But first they returned to their brothers and told them about their experiences on the long journey.

They can go any way and any where they wish, yes, they can go through the Earth and emerge on the other side.

And behold, sparklife on the Moon has completed its course, but soullife has to strive higher and higher because it must return to God.

My angel has spoken to me and led me through my first years of life.

And now I was advised from the Great Beyond to give up my business and the garage.

My Master showed me already 1935 that a terrible war was coming.

Crisje is looking up to her Big Long Hendrik, she knows him, he is her smart fellow, the man whom she loves so deeply, and her faith in him, her happiness are telling her that he is not going to laugh, that he is going to listen to her like a child.

And, in conclusion, with the aid of the highest masters we shall have the privilege to throw a glance into the far future, and the prophecies which will come from their mouths will cause us to bend our knees in gratefulness before our Divine Creator.

“The questions which mankind has been asking in its deep distress have come to the spheres of light.

Was it He who gave power to one single man to set the whole world on fire? Did He create life only in order to let it be destroyed? Can one really call God a “Loving Father”? And His Son Jesus Christ, why is He silent to all this? Is He deaf to the implorations and prayers that are sent up to Him in desperation? Or is He a fiction? Shall mankind learn its lesson from this war, or shall there be wars to the end of time? What is the goal of our life on earth and in space? For what purpose has God given it to us? To these and thousands of other questions I shall give you the answers.

empty is the pre-creatie

Plotseling

kon hij niet verder. Het was een geschilderd doek, een kunststuk van een der meesters!

Het gebouw

stond op een plateau en er omheen liep een terras; verder waren

232

om het geheele gebouw bloemen en vruchtboomen aangebracht, alles voor versiering en tot steun der menschheid en dus om tevens haar geluk te verhoogen.

god zij met je

Prachtige gewaden droegen allen, die schitterden

naar hun innerlijke kracht, naar de liefde, die zij

droegen.

Machtig was het verschil mét de eerste en tweede sfeer.

Christus heeft

ons onzen Vader leeren kennen.

„Ja, we zullen even luisteren naar wat hij te zeggen heeft.”

Het

is als de weerkaatsing van een hoger licht, dat ons, zooals ik reeds zeide, zal aansporen, om die kunst, die liefde, te bereiken.

André dacht: ik ben hier op bezoek bij den
duivel in eigen persoon.

Velen met mij waren niet
voldaan, omdat wij den geest voelden en toch niet konden bereiken
wat wij wilden tot stand brengen.

Wij voelden het volmaakte,
maar stonden machteloos.

Nogmaals,

in dit leven ben ik gelukkig; in mijn aardsche leven kende ik
mijzelf niet en wist van geen hoogere liefde af; die zou ik eerst
aan deze zijde leeren kennen.

Is er eenmaal
verbinding, dan kan het hun ondergang zijn naarmate
hun afstemming is en zullen zij geluk of ongeluk over de
menschheid uitstorten.

Ieder wezen
zal terugkeeren ten goede of ten kwade.”

Hij voelde zich machtig en sterk,
alsof hij de wereld een groot wonder zou schenken.

Eerst zien en dan gelooven, was mijns vaders spreekwoord! Ik
ben net als hij en doe niet anders.

Zoo vrij in mijn doen en laten
ben ik nog nooit geweest, waarom zou ik naar een ander land

vertrekken? Is het daar zoo goed? Weten doen we het zelf niet.

Zijn onder mij vier verschillende sferen, dan kan
ik mij in al die sferen manifesteren, zonder mijn toestand te
verlaten.

visionnaire

diepere afstemmingen

kunnen manifesteren

zien zien zien zien

Ook deze krachten heb ik je op
visionnaire wijze getoond; maar om je dit nog duidelijker te
maken, wil ik je laten zien, dat wij ons in al die diepere afstemmingen
kunnen manifesteren, omdat die toestanden onder de
onze liggen, om dan toch in mijn eigen sfeer te' blijven

Ook deze krachten heb ik je op
visionnaire wijze getoond; maar om je dit nog duidelijker te
maken, wil ik je laten zien, dat wij ons in al die diepere afstemmingen
kunnen manifesteren, omdat die toestanden onder de

onze liggen, om dan toch in mijn eigen sfeer te' blijven.

Op hetzelfde

oogenblik, dat hij wilde verdwijnen, hoorde hij zeggen:

„Blijf André, ik ben het.

Ook die gevoelens houden uw

leider tegen, zijn een tegenwerkende kracht om alles te kunnen ontvangen. Alleen aan deze zijde weet men daarvan; de mensch op aarde kent al deze toestanden niet.

Alles was hem duidelijk.

Maar juist van hen moet alles uitgaan, met andere woorden, zij moeten geven, om hen in alles, met al hun

70

fouten, toch lief te hebben.

Denk

aan uw kinderen en blijf bij hen, totdat ik zeg, dat er geen mogelijkheid meer is hem uit die handen vrij te maken.”

„Ik zal om haar heengaan niet treuren en
gun haar het geluk daar van harte.”

Nadat ik uw eerste boek had gelezen,
vertrouwde ik op uw leider en diens geestelijke hulp; ik ben nu
verheugd, dat mijn vertrouwen bewaarheid is.

Alles vertelde hij hem, om,
wanneer men eenig bericht zou ontvangen, dit te kunnen
controleeren.

Radio
en Politieberichten hadden geen resultaat opgeleverd en zijn
ouders maakten zich zeer ongerust.

Hij stapte in de
gracht en voelde, dat hij onder water terecht kwam; met veel
inspanning kon hij weer overeind komen en den overkant
halen. In welk een toestand verkeerde deze jonge moeder!
In alles volgde hij haar en hij beleefde, wat zij had beleefd.

Thans zou Alcar het geheim oplossen.

Doch nu hoorde hij zijn leider, die hem zeide
te wachten, daar hij haar zou opzoeken.

Ik heb respect voor je zelfbehoud, doch in den
geest beteekent het je concentratie te verbreken.

Hóe hij daar was gekomen, was
voor iedereen een raadsel.

Is dat ware
menschlievendheid? Zeker, uw tijd is nog niet gekomen. Maar
weet, dat er maar ééne macht is, die alles bindt, die alles laat
leven, die u en ons leidt, die ons allen het leven heeft gegeven
en die uwe wetenschap en uwe geleerdheid ineen
doet smelten, wanneer gij door haar licht zult worden beschenen.

De moeder, die in liefde haar
kind verwacht, is waarheid, anderen zijn niet te bereiken.

De wetenschap op aarde onderzoekt de mogelijkheid of een
moeder, wat wij reeds hebben vastgesteld, helderziende kan

zijn.

Wanneer echter
het kind wordt geboren, keert zij in haar eigen toestand terug.

Zij voelen niet het slijk, waarin zij zich wentelen!

Stil
was het. Wat zou Alcar nu zien? Arme mensen, die hun
goddelijke gave verknoeiden.

Ook hun zalvende preeken hebben geen waarde.

Hij zag achter zich, wat zijn leider hem te zeggen zou hebben,
maar hij durfde hem niet in zijn oogen te zien.

Een onzichtbare macht belette hem verder
te gaan. Rustig liet hij zich beïnvloeden en hij voelde, dat men
hem naar de tafel voortduwde, waar de tulpen stonden.

Voor zulke bewijzen mocht men

hem doodranselen, wanneer het de menschheid maar overtuigde,
dat het geesteslichaam het eeuwige intellecte lichaam
is, dat voortleeft.

Het was toch opmerkelijk, dat hij in alles werd geholpen,
wat zijn andere gaven betrof.

Wat gij kunt doe'n is te zurge, dat ter geld
in it laadje kump. Da's alles, maor net zat".

Als Bernard nu Johan het verwijt naar het hoofd gooit,
dat hij niet zohoeft te'smêigelen, is de Zondagsrust al weer
verstoord en de ruzie in volle gang.

Dat zal Jeus je straks wel vertellen!

„Cris, mie'n God, déze hèt ooge in zie'n kop als hemele!"

Ze ziet thans ook, hoe deze mensen hun geluk beschermen,

doch ze weet ook dat een ieder er voor betalen moet,
wil z'n leven die vleugelen bezitten, en dat het slechts door vallen
en opstaan 'n ruimtelijke wiekslag kan krijgen.

Maor gekheid is gekheid, Hanneke is ter tandpien kwiet.

Waarvoor en waardoor?

Ze liggen nu voor het huis, midden voor de deur van Crisje
en wachten af.

Dat water is
de melk; daarvan moeten de jonge bloemen drinken en dan
groeien ze, om later ook weer kinderen te krijgen.

Kippen leggen eieren.

Zo sukkelt hij verder en ziet, toch gaat hij over.

Maar Gerrit gaat niet over één nacht ijs, hij

moet eerst zélf kijken, eerst dan valt de beslissing.

is, hij kan ook nu nog door de bossen zwerven met Fanny.

Geen gram bewustzijn meer is er, maar ook niet minder, zodat hij het nét blijft halen, hij zal de school op zijn manier overwinnen.

Ik plaog mie'n dag en nach urn ze alles te gééve wat ze neudig hebbe en now zun ze weg? Die droe've zun veur mie'n eiges en nie't veur ow Bennad".

„Crisje toch, ow Bennad hebbe ze alle beide beene afgereeje".

Daarvoor moest je hem langer kennen.

Dat komt niet terug, maar wij bouwen verder.

„Zü gijj goe'd veur ow eiges oppasse?”

„Jao, moe'der.

Ik weet dat mijn

leven het goede heeft bedoeld en dat al mijn kinderen het

bij U goed zullen hebben!

willen wij

tezamen bidden, willen wij neerknielen?”

Een ontzaglijke ontroering had zich van de aanzittenden meester gemaakt.

In dit opzicht is het dier meer bewust dan wij menschen, die
het hoogste wezen in de schepping zijn.

Christus is het, alléén Christus, alleen
door Hém kan het leven van God in alle levensgraden tot
het uwe spreken!

430

Wat doet men op

Aarde voor hen? Het Westersche begrips- en gevoelsleven
struikelt nog steeds over zichzelf, het moet nog voor al deze
wetten van God en de ruimte ontwaken! Maar de Eeuw van
Christus zal het hun schenken, nü komen uw geleerden tot het
hoogergaan in den geest, maar vooral tot het hoofdbuigen
voor al deze astrale heiligheid, die men eerst dan op Aarde
in toepassing kan brengen.

Deze vrouw leed ontzettend en toch leefde zij
in den derden graad 'van kanker.

Die bewijzen heeft het radium reeds
gegeven, deze oerkracht is te sterk voor de zieke weefsels.

Alle aardsche ziekten zijn in den Tempel der Medici overwonnen,
maar de wijsheid moet nog op Aarde gebracht worden.

Nu lag het gansche scheppingsplan van drie cosmische levensgraden
voor hen open 'en konden de meesters het begin
en het verloop van de aardsche ziekten volgen.

Hierdoor kunt gij de geestelijke, cosmische en Goddelijke
inspiratie beleven, doch dan zijt ge opgetrokken door Christus,
zijt gij door uw hoofd te buigen over den Calvarieberg gegaan,
maar betradt ge de sferen in ons leven, die u zullen verwelkomen,
die u zullen schenken, wat gij voor u zelf en de uwen
geschapen hebt.

On Wed, Sep 11, 2024 at 3:00 PM Uit De Wereld Van de Onbekende Gaan
<uitdewereldvandeonbekendegaan@gmail.com> wrote:

Om de eerste sfeer binnen te gaan, moeten u en de volken,
die zich hier zagen ontleed, het hoofd buigen en onze analyse
aanvaarden.

Van het schemerland voelen wij ons bevrijd.

Dat oude, nietszeggende leven en bewustzijn hebben wij
volkomen afgelegd. Het hogere in ons leven is verdiend en
niemand is in staat het ons af te nemen.

Dat is op Aarde niet te beleven,
uw gebouwen zijn stoffelijk bewust, aan deze Zijde
spreekt God tot ons door Zijn Eigen Kinderen! Op iedere
vraag krijgen wij nu antwoord, duidelijk verstaan wij elk
woord, dat tot ons bewustzijn gesproken wordt, wij zelf en
de meester zorgen voor dit contact.

On Wed, Sep 11, 2024 at 2:49 PM Uit De Wereld Van de Onbekende Gaan
<uitdewereldvandeonbekendegaan@gmail.com> wrote:

Zijn beteekeenis is cósmisch!

Hierdoor is niet één mensch op Aarde in staat de machtige
vragen, die hij opwerpt, te beantwoorden. Daartoe is noodig,

dat men de geestelijke afstemming, de mentaliteit van de geheele menscheid kent.

Deze oorlog, André, is van ontzaglijk belang voor de geheele menscheid.

Is deze strijd Gods bedoeling? Is het God niet mogelijk in te grijpen en hem te beëindigen, of wil Hij het niet? Was Hij het, die aan één mensch de macht schonk de wereld in vuur te zetten? Schiep Hij Zijn leven alléén om het te laten vernietigen? Kan men God eigenlijk wel een Vadei' van liefde noemen? En Zijn Zoon Jezus Christus, waarom zwijgt Hij? Is Hij oök al doof voor de smeekbeden, die in vertwijfeling tot Hem worden opgezonden? Of is Hij een fictie? Zal de menscheid uit dezen oorlog haar lessen trekken, of zullen er tot het einde der tijden oorlogen zijn? Wat is het doel van ons leven op aarde en in de ruimte? Waarom schonk God het ons? Op deze en duizenden der andere vragen zal ik u uitvoerig antwoorden tijdens een wandeling, die we beginnen bij het ontstaan van mensch, dier en universum.

Nadat vele vonken het leven ontvingen, want deze cosmische verdichting ging verder, ontstonden er graden, verschillende en opvolgende levensgraden voor het stoffelijk embryo.

Maar dit is
vragen om een zekeren dood!

Maar zij leven in het licht.”

De liefde is geboren, de waarachtige liefde, die geven en dienen
wil!

God had echter met het geheele gebeuren niets van doen.

Christus’ Heilig Leven en de betekenis, die dit heeft voor elke
ziel, voor al het leven van God in de ruimte — daarvan zal
ik straks nog mogen getuigen als ik spreek over „Golgotha”.

Dit percentage dient de laagheid
en bedrog, bedrijft onguere praktijken om aan geld en macht
te komen, kortom, vertegenwoordigt het kwaad in al zijn
vormen.

Alléén Caiphas

kan het Joodsche volk helpen.

Uw Vader in den hemel en Zijn heilig Leven werden bezoedeld
— geweld aangedaan — door de ernstige karakterfouten
van den enkeling, de massa en de menschheid. Het is noodzakelijk,
dat u hieraan denkt, als u de schuldvraag aan dezen
oorlog opwerpt.

Het behoort tot Zijn Eeuw. Het is voor elkeen op
Aarde.

Ik kom hier straks nog op terug.

Er leven miljoenen mensen
onder u, thans heele volken reeds, die het goede zoeken en
willen vertegenwoordigen.

Dicht in de omgeving van
het „Koninkrijk Gods” ligt die wereld.

Meester Alcar laat hem

daarvoor zijn uittreding beleven, tezamen met Crisje beleeft hij haar overgaan, het loskomen van de stof en het betreden van haar geestelijk „Paradijs"! Crisje is weer bij haar Lange gekomen, bij Miets en de miljoenen die haar liefhebben.

Intussen

hebben wij fundamenten gelegd en nu wij het derde deel van „Jeus van Moeder Crisje" gereed maken voor de geboorte, gaven wij 600 lezingen en zijn nóg bezig, gaan verder, wij zijn onuitputtelijk en zullen wij de geleerden en onze mensen bewijzen!

God zij gedankt dat die man niet schrijven wil, voor het Spiritualisme is dat het beste.

Vrede - Wikipedia

Spes - Wikipedia

Hij kent thans al de groten van
de aarde.

Ook anderen krijgen het te beleven, Europa
eet uit één potje, waarvan Adolf alleen de sleutel heeft, doch van de
kruimels eet en drinkt uw rest en behoort ook Jeus toe.

Wat willen de
meesters? Wat doen de meesters? Als ik naar Duitsland moet, ga ik,
ik kan ook daar de mensen overtuigen, waar of niet? Maar, er klopt

iets niet, weet meester Alcar niet dat wij willen schrijven, weet meester Zelanus niet, dat dit briefje hem uitschakelt, dat Adolf thans alles te zeggen heeft? Het één of het ander, denkt Jeus, maar wie lrijgt er gelijk? Wat gaan wij nu beginnen, doen voor de mens? Koffers pakken en vertrekken? Naar die vreselijke bende gaan en over een God van liefde praten? „Van eiges” ..ook daar leven kinderen van Onze 300

Lieve Heer en zijn te bereiken.

allen weer door André worden gedragen!

Koninginnen van de aarde,
uw man- en vrouwzijn, staat buiten uw huwelijk als mens, maar geeft daaraan stuwning, hèt geluk, indien ge uw eigen leven en taak begrijpt, óf alles stort in en blijft er van al dat geluk niets over. Nu wordt het ellende!

Dat leert meester Alcar — zijn instrument en kan hij door André verder werken, straks zullen al deze drie persoonlijkheden moeten bewijzen wat ze eigenlijk kunnen verwerken, want dat nadert, dat komt onherroepelijk! Omdat de sferen van licht op deze persoonlijkheid inhakken, de reinheid van die wereld Jeus op aarde slaat, het geweld van de stoffelijke wereld hem wil doen kelderen, moeten zij bewijzen wat zij kunnen, óf meester Alcar staat straks machteloos, omdat deze persoonlijkheid bezwijkt.

Nu is het een

machtig wonder voor hem en krijgt hij alles van zijn meester te horen.

Nu leeft Jeus in zijn

onderbewustzijn en krijgt niet één gedachte te beleven van zijn meester,

voelt niets van hetgeen daarboven in dagbewustzijn gebeuren gaat.

261

Na het schrijven, het genezen gaat gewoon verder, daar staat hij voor

open, houdt meester Alcar hem voor zeker vijftig procent gevoel in

zijn macht, in deze toestand.

En toen maakte Jeus een heerlijke wandeling in het leven achter de

kist met zijn meester Alcar en stond hij even later voor de astrale persoonlijkheid

van die lering, een bekend mens van de aarde, die daar

lessen doorgaf en die hem kon zeggen: dat zijn hun eigen gedachten,

Jeus, natuurlijk, wat jij nu bezit, is machtig, maar dat begrijpen ook zij

niet.

Toen kwam een Engelse om alles weer goed te maken, te

redden wat er te redden viel, doch toen ook zij haar fouten kreeg te

aanvaarden, wisten zij het niet, die hoofden van deze club en heette

het voor velen: allemaal bedrog, eigen gedachten, dood is dood! Ze staan aan de kant van de Baronesse uit Nijmegen; lariekoek is het, weet Jeus, ze denken gaven te bezitten, maar die zijn er niet.

Ja, dit weten! En dan kijken wij elkaar in de ogen, ik geloof, u bent dan dankbaar, omdat gij 'n Jeus van moeder Crisje mocht leren kennen en die als miljoenen bij ons, thans een Cosmisch meester voor uw leven is.

Magere Hein kust je midden in je gezicht, hij praat met je, is een moeder, een engel, maar géén ruw geweld, geen huichelaar en géén afbreker, hij is eeuwigdurende liefde!

Ik volg nu even nog het gebeuren met je vrienden en enkele andere taferelen, daarna keren wij naar den Haag terug en gaan verder."

„Dat moje doe'n, Miets, ik heb jao mien hande vol arbeid. Laot moeder nie't alleen. Kump vader wel is naor moe'der kie'ke?"

„Dèn is ter jao altied, Jeus."

„Mien God, Miets, wat zun wii toch gelukkige minse, wa?”

„Jao, dat zun wii, Jeus. Maor ik mot now weer weg.

Miets is niet dood, zij leeft. Natuurlijk en daar is zijn kind, zijn liefde. Miets zegt tegen hem:

„Zie je mij, Jeus?”

„Jao, Miets, van eiges. Hoe geet 't met ow daor?”

„Best, Jeus, o, ik heb 't zoo goe'd. Wat hèt gij um mien motte belke, Jeus.”

„Wèt gij dat, Miets?”

„Jao, ik kon ow heure schreeuwe.”

„Buje tevrèèje met alles, Miets?”

„Jao, van eiges, ik bun ummes in lèève. Daor wèt gij toch 'n hoop van, wa?”

„Jao, Miets, ik wèt daor wat van.”

„Ik bun zoo gelukkig, Jeus.”

„Zó gij hie'r dan nie't weerum wille wèèze, Miets?”

„Néé, veur gin geld van de wééreld.”

„Veur moe'der was 't 'n harde tik, wèt gij dat?”

„Moe'der wist ter jao van te veure al alles van, Jeus.”

„Das waor, Miets, ze wist alles. Fijn, wa, dat wii plat kunne praote?”

„Van eiges, Jeus.

„Gij bunt niks vergééte, Miets?”

„Néé, niks, in deze wééreld wèt gij alles van ow eiges af. Jammer dat dit de minse nie't wette, Jeus.”

„Das waor, Miets. Maor waor is vader?”

„Vader dèn is aan 't arbeië, Jeus.”

„Bü gij dan bij vader?”

„Van eiges.”

„Wat hèt dèn dan te zeggen, Miets?”

„Van alles, Jeus, dat kui toch wel begrie'pe?”

„Jao, dat kan ik begrie'pe.”

„Gij zult vader nog wel is zie'n, Jeus.”

141

„Das mooi, Miets, van eiges, ik wil wel is met vader praote.

Het is dezelfde smart van toen... Crisje moet hem troosten.

Eerlijk is eerlijk, het gaat best, maar als je de wagens op afbetaling hebt, zijn er altijd zorgen, je moet eerst de wagens verdienen wil je kunnen zeggen, nu staan wij er beter op en gaat het wat rustiger.

Ja, dat zeggen er meer, dacht Crisje, doch Irma ging, zij voelde de ruimtelijke liefde van Jeus in haar hart!

Vergeet niet, je had Lord

Finchlay in de wagen.

Finchley - Wikipedia

Tot in

Amerika hebben ze het over Jeus van moeder Crisje.

Immers,

al de mensen die een ruimtelijke evolutie vertegenwoordigen,
moeten kapot! Wereld, zo is het! Maar wij gaan verder!

Ook de baas wil hem z'n geheim ontfutselen, doch hij zegt niks! Dan
zou hij zijn persoonlijkheid maar verkopen en die is meer waard dan
duizend garages en werelden bij elkaar.

Ze denken aan duizenden zaken en dat moet

niet als je chaufferen wilt; je denkt aan één handeling, maar je stuurt
die naar de volgende, overdenkt het geval even en daar ga je. Daarginds,
bij die mooie boom stop je weer even en dan opnieuw verder.

Hij is

niet van plan zich een kat in de zak te kopen, hij kent de stad en is
angstig voor mooie snuitjes. Crisje behoeft zich geen zorgen te maken,

maar ze ligt elke morgen in de kerk, biecht en communiseert voor haar jongens in de stad en vaart er wel bij: Onze Lieve Heer waakt!

Dag allemaal... ik heb veel geleerd bij u, mijnheer, ik heb gezien en geleerd hoe het niet moet. Ik zal het anders doen.

Ze

hebben een pak slaag gekregen en Bernard denkt: mijn hemel, daar kan ik nu twee weken voor schoeften.

Zóveel stof is

het, zegt mijn meester, dat je nimmer uitgeschreven geraakt, wil je Jettie cosmis ch behandelen en ontleden, dat wil zeggen Jettie's zieleleven dus, haar geestelijke en aardse persoonlijkheid.

Het eerste

heeft afstemming op de gevoeligheid van de Ruimte en die van Golgotha

en dat hebben wij aanvaard; het laatste daarentegen is gebaseerd op het onbeholpen denken van het nuchtere aardse ik, dat zich nog aan een lijk vastklampt. Voel je dit?"

„Het is een openbaring voor mij, André.”

Hij weet nu, dat hij haar moet helpen en zegt het dan ook.

Hier ben ik weer, André. Weet je het? Weet je alles?"

„Ik weet het, Lien, je hebt overwonnen.”

Natuurlijk

is dit eerst mogelijk, wanneer die liefde in het kind aanwezig is.

Psychopathen zijn niet te bereiken, maar daar hebben wij het ook niet over.

Nu kan zij de woning niet meer openen, want het

„slot” zit van buiten en van buiten af moet deze woning weer geopend worden, wat alleen door onze wereld mogelijk is.

Dat is het tragische van de krankzinnigheid.

De heersers hebben die macht in
handen, maar dat is Gods bedoeling niet.”

Deze graden zijn te ontleden en hiervan zijn boekdelen
te vullen, maar dat komt later.

„Er zijn koningen en keizers, heersers op aarde, geleerden en genieën,
die allen liefde bezitten en voor het welzijn van de mensheid hun krachten
geven.

Ik heb hard aan mijzelf gewerkt en dit resultaat is nu
mijn grote beloning.

:

Wat een ogen

heeft dit kind van dertig jaar; ze zien achter de sluier en ze zijn in staat

om het menselijke wezen van de aarde te peilen.

Onmiddellijk spreekt meester Alcar tot zijn instrument
en zegt:

„Ik heb je in mijn leven opgetrokken, opdat je niet zult twijfelen en
een onfeilbare diagnose zult stellen.

Laten wij dankbaar zijn, dat wij dit werk mogen doen en
dat wij haar en anderen het geloof in onze Vader terug mogen geven.
Het is nu mogelijk! Maar hoevelen zijn er niet, die toch ondanks alles
te gronde gaan en het geloof in God hebben verloren? Waarom worden
zij tijdens hun aardse leven vernietigd? Voor deze mensen is er geen
uitkomst meer, ze bezwijken door hun leed. Maar ik leerde je waarvoor
de mens op aarde leeft en dat er een God van liefde is, hoe afschuwelijk
voor velen het stoffelijke bestaan ook mag zijn.

André ziet, dat een ander mens — een vrouw is het — in Mientje's
nabijheid leeft. Is dit het wezen dat zelfmoord heeft gepleegd? vraagt

hij zich af, doch zijn meester moet het hem echter nog verklaren. Hij kan het astrale wezen zien.

Nu leeft zij in de vijfde sfeer en is een engel in den geest.

Niet alleen stoffelijk, doch zij hebben nog drie stoffelijke graden af te leggen en eerst dan gaan zij in het geestelijke leven over, wat ik je straks duidelijk zal maken.

Toen Napoleon de Europeesche volken tot eenheid wilde brengen, bevonden deze zich — zooals gezegd — in de dierlijke levensafstemming.

In de eeuwen, die voorbijgingen, werden door de volken de voordierlijke en dierlijke karaktertrekken afgelegd.

Is het dan

vreemd, dat andere wetten naar voren moeten treden om dit opstandige karakter te dwingen?

Slechts vijftien procent van dit

volk begeerde haar en overrompelde met steun van Duitschland het goedwillende deel.

In de Eeuw van Christus

valt er niets meer te wreken, noch om te brengen, nu moet de mensch zich buigen en al het leven van God lief hebben.

In hem liggen lagere en hogere eigenschappen naast elkaar, van de dierlijkste instincten tot het hoogste en zelfs de geestelijke bewustwording toe.

Studie zou het hebben vermoord, het had zijn verleden doodgedrukt en zoo zou hij een heel ander mensch

zijn geworden.

Zij legden den ondergrond, opdat
de toekomst daarop zou kunnen verrijzen.

Door het moederschap is de
stoornis, door den oorlog ontstaan, te herstellen.

Vergeet èn vergeef! Dit heeft Christus gewild, Hij
is ervoor gestorven. Hij bracht het op Aarde. Sta niet stil,
kijk vooruit! Heb moed om verder te gaan, weet nu dat gij
hebt moeten goed maken. Uw goddelijken weg moet gij toch
aanvaarden, niet één ziel kan er aan ontkomen.

In de miljoenen eeuwen, die voorbij gingen,
was dat nog niet mogelijk, thans kan hieraan gewerkt worden.

De Eeuw van Christus

neemt thans een aanvang. Ga in Christus! Ga in Zijn Heilig
Leven aan den ophouw beginnen! Wij

Ik zei u ook nog, dat er millioenen zielen van hen op Aarde
werkten en weer andere in de duistere sferen bleven om het
leven daarin te helpen en ook dit, zooals zij het hadden beleefd,
tot het geestelijk ontwaken te brengen.

Daarvan zijn de hellen en de
hemelen opgetrokken en is alles ontstaan wat wij hier als verdichte
substantie mogen aanschouwen.

De spiegels

der ziel stralen of ze zenden hun haat uit, en ze verwijzen
tegelijk naar een wereld aan deze zijde, naar een hel of een
hemel.

Ook jij hebt daartoe tijd en leven gekregen, geef
dus nu ook hun de gelegenheid zich te herstellen, geef hun de
mogelijkheid hun goeden wil te toonen.

Het bewuste kind Gods sprak tot uw
leven.

Nu keek ik
anders naar een geestelijke woning. Wat wist ik er eigenlijk
van? Dit was een Koninkrijk op zichzelf. En daarin leefde een
mensch. Wat waren de gevoelens van dien mensch? Ik dacht
aan al die sferen geluk, maar begreep het niet. Ik dacht aan
heel veel dingen tegelijk, maar kwam er niet in. En toch wilde
ik er alles van weten, want het behoorde bij mijn sfeer en
mijn bewustzijn. Wat moest ik eigenlijk nog veel leeren en
wat had ik nog weinig voor anderen gedaan! Ik moest aanvaarden,
dat ik voor anderen nog niet gereed was.

Door dit dienen, door het geven van uzelf, wordt
aan ü gegeven!

Alléén de kinderen van Moeder Aarde
kennen een verzwakt organisme, zoodat het leven voor hen
een lijdensproces is. Daarom kwam Christus als Goddelijk
bewuste naar de Aarde.

Hij moet den
physieken toestand van den zieke en het stadium van zijn
kwaal aanvoelen en op grond daarvan uitmaken hoe ver hij
met deze bestraling kan gaan. Niet alle weefsels hebben één
kracht, duizenden mogelijkheden moeten overwonnen worden,
voordat het radium waarlijk genezend is!
Ik zond mijn beschermeling naar een astraal

U weet nu, dat Gene Zijde in aantocht is.

Daardoor zijn de hoogste
hemelen te verdienen en ontvangt gij uw Engelenstoestand.
Golgotha te volgen en te beleven brengt u de geestelijke levenswijsheid
en het ontwaken in Gods hemelen.

In het Duizendjarige

Rijk zal er geen carma meer bestaan, althans niet
in stoffelijken toestand. Wel zullen er nog mensen op Aarde
zijn, die geestelijk carma moeten aanvaarden, daar Moeder
Aarde met die kinderen nog rekeningen te vereffenen heeft.
Het stoffelijke carma lost evenwel volkomen op.

Geestelijk bewust als zij zijn, weten zij,
hoe zij moeten leven.

Toen een engel — het was een meester van deze zijde —
Maria verkondigde dat door haar de Messias geboren zou
worden, was dit leven in haar reeds eenige maanden oud!
Er zal een rillen en beven door de geloovigen der kerken
gaan als zij mijn woorden lezen. Maar ik zeg u, dat dit, wat
ik u geef, de heilige waarheid is. Ik weet dat, terwijl ik deze
gegevens over Christus' Heilig leven aan u doorgeef, Hij zélf
mij volgt! Ik zou mijn leven vernietigen, mij zelf verdoemen,

indien ik u één onwaarheid over Zijn leven vertellen zou.

Maar in die jammerlijke omstandigheden
begon u te denken, toen ontwaakte in u het verlangen
de ellende uit de wereld te verbannen en den mensch geluk
te verschaffen.

„Is er één onder hen, die gereed is om af te dalen? Is er
in hen het verlangen, dat in u leeft? Zijn zij waarlijk wakker
voor dit leven?

De
Aarde ontleent haar warmte en licht aan de Zon, doch de
Zon kreeg de bezieling direct uit God en de Maan weer door
de Zon en met haar al het leven in de ruimte.

Dit putten uit het bestaande voert u
als mensch uit de twintigste eeuw op een dwaalweg.

Ze zochten naar hun eigen stamgenooten
en zoo ze deze vonden, bespraken zij met hen hun
toestand. Maar ook dezen wisten de verklaring niet.

De ziel als mensch

voelde, dat zij leefde, maar meer ook niet.

Uw fonkelende sterren en planeten dienden voor

Moeder Maan, voor den tweeden cosmischen graad en voor

Moeder Aarde, elk er van heeft een eigen taak te volbrengen.

Een dood is er

niet! Het sterven is het terugkeeren naar de astrale wereld,

het gereed maken voor de nieuwe geboorte.

Hij schonk Zijn leven alles, gaf het Zijn Eigen-Ik, Zijn

Eigen Bewustzijn

In hun handen legde Hij Zijn Heelal, het stoffelijke en astrale

Universum

God heeft aLZijn

kinderen lief, ik zal het u bewijzen.

Alleen een cósmisch bewuste vermag
het in aardsche oogen zoo afschuwelijke probleem te behandelen.

.

De scheiding werd uitgesproken en mijn moeder werd uit de
ouderlijke macht ontzet.

ik Uw overgegane broer was en
ik weer contact met U kreeg?

„Wilt U ons iets van Uw leven vertellen, goede vriend?

„Ja, een vraag, die ons al meer dan eens heeft bezig gehouden
en waarop niemand ons antwoord heeft gegeven.

Hij ging dadelijk op
mijn voorstel in en spoedig hadden we contact.

„Ik begin nu pas te leven,” vervolgde vader en zijn stem bleef
krachtig. „Anderen zeggen, dat ik mijn tijd heb gehad, maar
dat is niet waar.

„Van wien wil je het dan hooren?”

Eens zullen
we voor eeuwig samen zijn.

En de gevoeligen zullen het eerst
weten, want zij zijn te bereiken door de Meesters van Gene
Zijde; de geleerden daarentegen zullen zich lang verzetten,
gehinderd door den ballast van hun mènschelijke, dus aardsche,
dus onvolkomen kennis!

vader had haar natuurlijk zwart gemaakt. — O,
ze wist te goed hoe hij haar gehaat had

laatste

oogenblik met liefde en vol vergevengszindheid over haar
gesproken.

heerlijk was de tijd, dat we
samen waren.

echtheid van dit
schrijven, mijn jongen?

schoon is alles, zoo machtig en ontroerend.
Nu spreek ik met jou...

hadden me sceptisch gestemd tegenover alles
wat van gene zijde kwam.

Ik had op zolder in een grooten koffer
vaders boeken gevonden en daarin begon ik te lezen.

vierkant, dat ik die
boeken moest laten liggen, ze hoorden niet in de handen van
een Christen.

Hij kan het
niet voelen, omdat hij van al die wetten niets afweet.

Kon je in deze oneindigheid
echter nog wel van afstand en tijd spreken?

Zij is nog te dicht en moet eerst doorschijnend worden, vooraleer
de ziel uit het stoflichaam trekt.

Dit instrument, kwam nu in me, is het hoogste instrument
voor deze zijde.

Ze laten me niet los, in hun fonkeling
lees ik zijn geluk.

Het moet
een verrassing blijven.

Als we thans niet gereed komen, gaan we er in een
ander, volgend leven mee verder. Eeuwigdurend is onze ziel,
eeuwigdurend ons leven.

kruiden in alle
gevallen helpen?

eens weten zal waarheen
het zieleleven gaat, als het lichaam sterft. Ja, ééns zal
ik alles weten...”

Ik voelde me thans Jack,
maar nu in dit stadium van m'n leven, m'n huwelijk, was het
Theo, die overheerschend in mij bovenkwam. Ik volgde vader
m'n woning binnen.

Buig je hoofd, Annie, bega geen domheden meer.

scherpe
uit dèn
weg te gaan, door zich voor mij af te sluiten en me voor een
ketter te schelden.

Gelukt het hun deze zielen te openen, dan doen zij
alles om hen geestelijk te ontwikkelen.

deel bij te dragen.

geen contact geweest met de vijandelijke
troepen.

Ik beleef het vrijkomen van m'n stofkleed.
Nog overheerscht echter een schrijnend gevoel in mij; het is
de pijn, die door het losscheuren van m'n lichaam wordt veroorzaakt.

Ook had hij rust in zich, een rust die weer anders
was dan die van Theo.

deze verschrikkelijke vogels

Ik kijk rond
en zie, dat vader en ik niet alleen hier zweven.

Hier worden in koel overleg en systematisch
bommen op weerlooze burgers gegoooid.

Ik sluit mijn
oogen, ik kan en wil niet langer toezien.

luisterde ge liever naar de stemmen, die U tot het
kwaad en de duisternis riepen.

Christus

Zijn Leven gehaat
en omgebracht wordt door hen, die zich Zijn uitverkoren
kinderen noemen.

occulte phenoimenen belachelijk,
negeeren ze, of stellen ze in een verkeerd licht.

dit beleven te

schilderen.

Maar toen ik rondkeek,
ontdekte ik, dat ik heel alleen was. Lang dacht ik hier
niet over na, maar besloot een wandeling te gaan maken.
En 'het werd er een, die me vele nieuwe wonderen openbaarde.

hemelsche geluk wachtte iederen mensch, als hij zich maar
op de graden van het stoffelijke en geestelijke leven had
leeren afstemmen.

den weg, die ons met onze tweelingziel
doet terugkeeren tot onzen Schepper!"

liepen er aan
de zijde van hun zusters en broeders en wisselden van goedachten.

praat met veel liefde over Angelica,

die haar in alles helpt.

Dan is er geen leed en
geen smart, omdat zij weten, dat zij elkander aan deze zijde
zullen terugzien.

„Ik voel, dat het zoo moet,zijn, Alcar, ik begrijp u volkomen.

„Zie naar beneden, André,” hoorde hij zeggen. En onmiddellijk
zag hij een zeer scherp licht, dat de massa doorkliefde
en de kamer der liefde voor hem zichtbaar maakte. Zag hij
goed? Was het zijn leider, dien hij dacht waar te nemen?
Het beeld daar in de diepte werd steeds duidelijker voor hem.
Ja, hij schreeuwde het uit van blijdschap, het was zijn Alcar.
O, gelukkig, dacht hij, Alcar is niet heengegaan door het
vreeselijke dat is geschied. Hoever was hij van zijn leider
verwijderd..

Geen macht groter dan liefde.

Jong en schoon waren allen, stralend in een hemelschen
glans.

Nu hoorde hij een melodieus gezang.

Doch alles wat André vertelde, heeft hij mogen beleven, door
hen, die achter den sluier leven. Door zijn groote gave, door
Gods heilig geschenk, is dit alles

heerlijke geur tot hem, waardoor
zijn belangstelling voor de onzichtbare machten, die om
hem heen waren, steeg. Hij zag om zich heen, of er in zijn
kamer ook bloemen aanwezig waren, die dezen geur verspreidden.

De gevoelskrachten van het leven, wat
een leven aan kracht bezit, liet ik je tevens voelen en ik liet
het wordingsproces in je gevoel aan je voorbijgaan.

Hij ontdeed zich van
zijn pyama, en schrok, zooals hij nog nooit geschrokken was.

hoe scherper hem

alles voor den geest kwam, zoodat hij het wonderlijke kon begrijpen.

Langzaam keerde dan zijn aardsch bewustzijn weer in hem terug en liet Alcar hem zien, dat hij zijn werk goed had volbracht.

Hoeveel bewijzen van voortleven had hij thans ontvangen? Was de dood niet intellect? Voelde men deze groote kracht? Zijn stryd was niet noodig geweest, wanneer hij alles dadelijk had aanvaard. Maar was dit uit te houden geweest? Zou hij alles hebben kunnen verbergen?

Dan staan wij voor Hem in onze volle naaktheid en dan is er geen plekje, waar Gods liefde niet op schijnt.

Wanneer zij haar kringloop heeft volbracht, zal het wezen in het goddelijke terugkeeren.

Hun

gevoel, de natuur, alles heeft op de aarde afstemming.

Zij. kunnen zich heiligen noemen,
omdat zij deze krachten bezitten en daarom geestelijke wezens
zijn.

„Ik
weet het niet, Alcar, het is te diep voor mij.”

Al dat andere is ook voor ons nog duister.

Je zult hebben opgemerkt, dat het hemellicht steeds
verandert, totdat wij de eerste sfeer binnentreden, waar het
licht is, zooals men op aarde bezit.

Dan is er

geen oorlog meer, omdat elk wezen het aardse leven begrijpt,
omdat de ouders zich geestelijk hebben verbonden.

Zie, wat ik

je thans zal toonen.

dat wij ons

kunnen verbinden wanneer wij dat willen.

„In de sferen zal ik je meer over al deze toestanden vertellen.

Zal de aardse moeder dit alles aanvaarden?

De operatie is mislukt, anderen wachten.”

Voel liefde

en blijf in je eigen toestand, dan eerst zul je handelend kunnen optreden.”

Reeds eerder heb,- ik je dit

machtige beeld getoond. Je ziet, hoe nietig zij is in vergelijking met haar grootere zusters, die alle een plaats in het universum innemen.

Het hemellicht zal steeds veranderen, totdat het een roodbruine kleur heeft aangenomen: de uitstraling, die de mensen hier bezitten.

Hier beleven zij het leven, waarin zij op aarde leefden.

Het is als een vesting, waarachter zij zich verborgen houden.

„Komt hier eens een einde aan, Alcar?”

„Ja, eens zullen deze sferen ophouden, omdat de mensch zich
in een hoogere afstemming bevindt.

Zoo gaan honderden en duizenden jaren voorbij,
voor zij ontwaken, en gedurende al die eeuwen hebben zij
vreeselijk te lijden.

Hunne gevoelens zijn vlijmscherp doordacht, doch alles voor
het kwaad. Onfeilbaar, zou men denken, maar zij weten, dat
zij het goede, dat God is, niet kunnen overwinnen.

Daar is alles
mogelijk, hunne maskers bedekken hun donkere zielen.

Liefde voelen is den weg volgen, dien
God ons allen aantoonst.

Vanwaar kwam dat?

Wanneer hij straks ontwaakt,
treedt ook hij deze afstemming binnen.

liefde is God.”

De mensch, die hier leeft, heeft zijn langen
weg'uit de duisternis afgelegd en is ontwaakt.

occult

Hoe verder hij kwam, hoe meer voelde hy leven, hij
zag het aan de natuur, zoo ook aan het hemellicht.

occult

steeds in trance.

noodzakelijk, om zijn gevoel in den
geest te ontwikkelen.

mijn hemel waar ik niet mag komen

maar onder mijn hemel is een hemel waar ellende is

.

Die menschen hadden nog
te leeren, moesten eerst ontwaken en daarvoor zouden zij terugkeeren.

Kinderlijk en rein was hun geloof, verheven en krachtig
waren hun gebeden. Zij baden niet om te bezitten, maar
vroegen aan God om hun dàt te schenken, waardoor zij zouden
leeren.

Die dood konden zij niet over-

bruggen, die was niet te benaderen.

Wat is de mensch?

Waarom botste hij tegen alles op wat met het heelal,
de ziel en den mensch te maken had? Want dit was voor hem een
probleem, dat was zijn leven en ellende. Zijn onmacht kwelde
hem en zijn bezit, zooals ik zeide, schonk hij aan de armen en
wie maar iets noodig had.

Doch die innerlijke brand verteerde hem en hij
voelde zich leeg, leeg gezogen door die onnatuurlijke werking
die in hem lag.

Het was het oogenblik, dat zij van de aarde afscheid namen en
de sferen van licht tegemoet gingen.

Hier voelde men echter
deze genade, men boog diep zijn hoofd en dankte God.

"Wat weet men op aarde van deze planeet af?"

Wanneer er nu krachten zijn die een kleine planeet door de ruimte slingeren, wat willen mensen dan kunnen?

Ook daar is de mensch een wezen, dat in een stoffelijk organisme leeft, omdat God geen tweeden volmaakten toestand schiep en deze menschenlijke graad is het evenbeeld van het volmaakte kind Gods.

Het stoffelijke organisme op den vierden graad is reeds een lichaam van ongekende schoonheid, maar ook deze wezens kunnen zich niet buiten hun eigen dampkring begeven, of ook zij worden vernietigd.

God overzag dit dus en wist dat dit noodig was en daarom is deze planeet de overheerschende kracht, die de andere in zich opnam en als het ware in zijn innerlijk tot leven bracht.

Toch zullen velen

hun schouders ophalen wanneer zij lezen dat jij met mij op
andere planeten bent geweest en toch, hier kan dit iedere geest
beleven, die in zijn toestand, sfeer dus, bewust is.

de donkere sferen der hel en vele planeten
die onder hun eigen sfeer liggen.

"Merkwaardig is het Alcar, wat
ik voel."

Gewetensbezwaren zijn
hier niet aanwezig, dat komt eerst later, duizenden jaren later,
doch dan leven zij op aarde.

Doch hier in een lagere wereld, je ziet het, bezit het
levend wezen een stofkleed zooals de natuur is en bij zijn omgeving
past.

Zwevende verlieten zij den tweeden graad en gingen de aarde
tegemoet.

Dit is tevens voor de aarde. Wanneer die overgangen er niet waren, ik maakte je ook dat duidelijk, zou het stoffelijke organisme ineen storten en het innerlijke leven, het zieleleven, bezwijken.

In dat donkere kwamen
thans figuren en die figuren zag hij weer in andere overgaan,
om daarna als een dichte massa ineen te sluiten.

In niets had het hem gestoord, hij was
innerlijk rijker geworden.

Overheerschte
die andere persoonlijkheid, dan kwam er een zeer beschaafd
gevoel in hem en dan sprak hij anders dan hij gewoon
was te spreken.

Niets van
alles wat je op aarde zou kunnen leren, mocht je bezitten.

Als de ziel in het eene leven in het mannelijke
kleed is en in het andere leven in het vrouwelijke gewaad
afdaalt, hoe zouden zij dat kunnen aanvaarden, terwijl ze
reeds den dood niet kennen?

Zijn zij daar voor ons, dan
wordt dat leven benut doordat de mensch dient.

Ik zeide, na die lange wandeling loste ik in de wereld van het
onbewuste op en wachtte ik op een nieuwe geboorte.

Hoe ontzettend
het aardsche leven ook kan zijn, geen zelfmoord overvalt
ons, wanneer wij dat verrottingsproces hebben beleefd, dat
een diepe wond in ons zieleleven sloeg.

Met hem zouden er vele anderen komen.

Mijn God, dacht hij,
moet ik ook dit beleven? Wie zal mij echter gelooven? En toch,
daar waar zij zooeven waren had Alcar geleefd, dit was Jeruzalem.

Plotseling scheurde
het universum vaneen en werden de hemelen zichtbaar. Hij herkende
al de sferen aan gene zijde. Dit moest iets bijzonders zijn
en had iets te beteekenen wat hij echter kende noch begreep.

Toch was dit alles aanwezig, wij en billioenen
anderen hebben dit waargenomen, van de hoogste tot de
laagste sfeer aan deze zijde.

Weer zag André dat het universum vaneen scheurde en de sferen
zichtbaar werden. Dan viel de duisternis in, ook daar, waar het
toch steeds licht was. Wat beteekende dit? Liet men Hem alleen?
Waarom was aan gene zijde ook duisternis?

In deze

duisternis, voor menschenoogen afgesloten, was dit geschied.

Hoe natuurlijk is alles wat u mij toonde en duidelijk maakte.

Je voelt dus
en dit weet je reeds lang, dat wij een stoffelijken en een geestelijken
cosmos kennen en dat wij menschen, zoo ook de dierenwereld,
kortom alles wat leeft, daartoe behooren.

Meester Emschor en Lantos waren één, Lantos
was zijn eigen kind en wij beiden en vele anderen helpen ons dit
tot stand te brengen.

Is het
dan zoo vreemd wanneer ik zeg, dat zij dit kunnen en die krachten
innerlijk dragen?

Op de aarde heerscht geweld, verdierlijking, vernietiging
door anderen en zelfmoord.

Ons leven hier is dus een
leven van rein geluk.

Zij zullen dan ons werk
voortdragen, want zij voelen hoe heilig alles is, hoe diep, hoe
groot en zuiver deze boodschap is doorgegeven.

Schaam je daarvoor echter niet,
ook wij zijn diep ontroerd als wij hier naar dit gebeuren luisteren.

Er zal zeer zeker een tijd
komen, dat gene zijde en de wetenschap samenwerken, hand in hand
gaan, om deze occulte duisternis te doen oplossen.

Zijn al deze mensen in een hoger bewustzijn op te trekken ?

Ik leerde je, door
het leven van Lantos, dat alles oorzaak en gevolg is, een gevolg van de
daden, die in vorige levens zijn bedreven en daarvan leerde je de geestelijke

wetten kennen. Ik nam je mede naar onbekende oorden, naar hellen en hemelen, ik onderwees je en leerde je het aardse leven te begrijpen, ja, het te aanvaarden.

In diepe smart had hij hen leren kennen, doch in groot geluk liet André hen achter.

Zo leerde hij niets dan diepten en geestelijke problemen kennen en dat door hen, die men dood waande, maar die toch volbewust voortleefden.

„Natuurlijk, maar waarom hebt u hun raad dan niet opgevolgd?”

„Ze kunnen mij niet helpen. Ik ben zo ongelooflijk teleurgesteld.”

Hij ziet al deze problemen, de wetten van leven en dood.

Beide

vrouwen schreven precies hetzelfde, maar dan ook woordelijk.

Deze dame meende, dat zij sensitief genoeg was om zichzelf los te maken van het eigen verkregen bewustzijn.

Na een week was zij echter weer zóver hersteld,
dat de doktoren aan moeder Jet konden verklaren, dat zij spoedig de
inrichting mocht verlaten.

Zij weet echter, dat haar beschermengel bij haar
is, of dat hij haar vanuit de goddelijke Ruimte van geestelijke kracht
voorziet.

Maar hij zegt
ook, dat wij op eigen benen moeten staan, God is alles! De God van de
lief...de." Het duurt even.

Het is, alsof hij voor zijn eigen leven vecht en
hij ziet de arme vrouw voor zich.

Ik stond voor
mijn eigen geschapen ellende, maar die ellende wilde ik doen oplossen,
zodat ik straks voor mijn kind iets zou kunnen doen.

Zij had zich met
hart en ziel ingezet voor hartstocht en bezat niet zoveel wil dat ze zich
kon losmaken van deze ellende.

Lien was

voor hen eigenlijk niet meer dan een schurftig dier. Gelukkig liet ze hen
maar praten en ze begreep, dat die aardse adel geen betekenis had.

Laat je hart voor haar

kloppen en je ontvangt de alomtegenwoordigheid van haar leven.

Het is juist door de reïncarnatie dat je genezen bent.

Hij is bezig om te ontwaken.

Voor hem is er geen koninkrijk. Voor dit leven
is alles duister, even slecht en onbeholpen.

Bedenk, dat wij mensen hoger en verder gaan.

Toch blijft hij bewust van zijn eigen leven of hij zou er niets van kunnen
weten.

Door het leven op aarde
zou de persoonlijkheid zich ontwikkelen, verder gaan en voortleven
aan gene zijde.

(mensen die blijven zoeken en niet kunnen vinden maakten stuk)

Wij zijn reeds jaren
 bezig en in vijf boeken hebben wij van ons leven kunnen vertellen,
waardoor tal van mensen anders zijn gaan leven.

Zij bezat een innige band met hem, die
zeldzaam mooi en liefdevol was, maar te machtig voor haar, nu haar
kind niet is teruggekeerd.

Ik toon je aan, dat wij
aan deze rijde aardse hulp nodig hebben, want ons leven is té ijl voor
het stoffelijke leven, zodat wij derhalve door deze levens heen gaan en
vanzelfsprekend geen contact krijgen.

André? Dat

haar zoon haar op deze weg tegemoet komt.

Ik zal het je zeggen, maar je voelt zeker, dat al deze
zieken je voor de astrale feiten stellen, voor de waarachtigheid van ons
leven, die de astrale wetten van God zijn en die door het menselijke
leven op aarde stoffelijk moeten worden beleefd.

De demon in haar is geen bewuste persoonlijkheid in zijn eigen duistere
bestaan, want hij stond toe dat men haar opsloot.

Het woord zegt het ons; scheppen is

299

werking en betekent bewustzijn.

Het is het gevecht tussen het dierlijke en menselijke in één lichaam.

zeggen: wij zijn vrij van die

laagheden en ziekten. Zij willen op natuurlijke wijze het aardse geluk
beleven.

Nu

spreekt gene zijde voor hen, André, en zij weten dat er geen dood is.

Maar allen, die nog steeds aanvaarden dat God verdoemt, die de liefde van Christus voor al het leven van God nog niet begrijpen, die mensen staan nog steeds open voor de een of andere onbewuste graad en zijn nog niet zichzelf.

Hierdoor is het, waardoor de moeder de krankzinnigheid dieper beleeft dan de man.

De gehele maatschappij

is in handen van krankzinnigen, bewust verdierlijkte, onmenselijke wezens, die harten breken. Ze kregen die macht door de massa in handen, maar wat hebben zij voor die miljoenen mensen gedaan?

De goeden vechten tot hun laatste snik tegen al deze rotheid, maar kunnen nog niets bereiken, want de gehele mensheid moet nog voor deze hogere bewustwording ontwaken.

Eerst dan
is er rust.

Het is beter op
aarde hieraan reeds te beginnen, wil de mens in dit leven geluk bezitten
en gereed zijn voor deze bewuste sfeer!

„Onder een volk vinden wij dus al deze afstemmingen terug.

Om medium te zijn voor hogere geesten, dat was een groote
genade, maar de menschen moesten eens weten hoe zijn leven
was en wat hij daarvoor moest doen.

Hij voelde zich moe worden
en begreep, dat dit uit zijn eigen lichaam tot hem kwam.

Thans zul je nieuwe wonderen
beleven.

Dan, de uitstraling die zij van jou ontvangt.

Nog kun je dat wezen zien, maar ik ga je met het volgende stadium verbinden.

Ook in het instinct dus liggen graden en dit behoort tot deze en de volgende overgangsplaneten die wij op onzen vorigen tocht hebben leeren kennen.

Op aarde weet men echter van goed en kwaad af, zijn zij zich bewust van een Vader van Liefde, een God die al Zijn kinderen lief heeft, zijn verder en hooger gekomen op hun cosmischen weg, doch leven zich uit.

Ik zal je dus het beginstadium van de aarde moeten toonen en daarvoor keer ik tot het eerste stadium van de aarde terug. Daarna ga ik je met het zieleleven verbinden, doch tevens zal ik je duidelijk maken hoe zich de astrale wereld voor den mensch en het dierenrijk verdichtte.”

Je voelt alleen de nietigheid van onze persoonlijkheid,
zelfs wanneer de mensch zijn volmaakte lichaam bezit,
want zie naar den mensch en volg hem, zie hoe hij leeft en Gods
leven vernietigt.

Deze wereld ligt
dus in de menschelijke astrale wereld, zooals op de eerste planeet
en is ook hier onzichtbaar voor het menschelijk bezielende
leven.

Zoo deed de mensch en dat
waren wij, André, ik en gij en de engelen aan onze zijde. Dat
waren onze eerste levens op de planeet aarde.

De openbaring Gods nam nu in den mensch
een aanvang, want deze menschen begrepen nu dat zij verder en
hooger konden gaan.

Toen de menschen nu den vierden cosmischen graad hadden
bereikt en het leven daar een aanvang had genomen, verdichtte
zich de vijfde cosmische graad en was ook de zesde cosmische

graad in wording.

Zijn heilig leven is ons bekend, men
sloeg het volmaakte Kind Gods aan het kruis.

Ja, wij zijn anders, heel en heel anders
dan de mensch op aarde, maar wij hebben ons dat alles eigen
gemaakt, hebben daarvoor ons zelf afgelegd en hebben onzen
Vader in den Hemel leeren kennen, want wij weten nu hoe het
is en wat het zegt op aarde te zijn.

Het ging steeds verder
en nu zij weer tot bezinning zijn gekomen, roepen zij o, God,
help ons, help ons, verlos ons van al die ellende.

God ziet echter toe en wacht en kan
hieraan niets, niets veranderen.

Niets

is toevallig, niets is verkeerd, niets loopt in de schepping vast,
alles gaat door en verder, steeds hoger, totdat wij dich bij onzen
Vader zijn gekomen en in Zijn heilig leven overgaan.”

De natuur stoort zichJaen niets, ook
niet aan den innerlijken mensch, de planeet aarde heerscht over
al deze wetten, het leven, dat op haar leeft, heeft deze wetten te
beleven en deze goddelijke wetten ben ik bezig aan jou te verklaren.

Die kleurlingen bezitten meer gevoel en zij leven tusschen
de blanken.

Iedereen voelt en bezit zijn eigen stoffelijke
leven en dat is niet omdat dit een ras is, maar omdat dit
de graden zijn die den mensch zijn stoffelijken graad en toestand
op aarde bepalen.

„Wanneer je mij begrijpt dan zal het je duidelijk zijn, dat het
innerlijke leven meer rijkdom kan ontvangen, naarmate het den
hoogsten stoffelijken graad gaat bereiken. In het oerwoud hebben
de menschen geen aardsch bezit, niet

Maar de mensch gaat verder en steeds hooger klimt hij op de maatschappelijke ladder.

Het zou

daarmede worden verbonden, want die verbinding, die kracht lag in dit zieleleven vast, het leefde daarin.

Langzaam

maar zeker ontwaakt dit zieleleven.

Nu leeft zij in de vijfde sfeer en is een engel in den geest.

En nu wij dat groote probleem gaan kennen, vallen wij neder en weten niet hoe dankbaar wij zullen zijn.

Doch het

eerste menschenlijke wezen moet daar nog worden geboren, dat zich in deze stoffelijke graden kan beheerschen.

Leven er in jouw tijd geen heerschers die denken het recht te bezitten hun medemenschen te kunnen mishandelen? Die duizenden tiranniseeren? Zijn dat geestelijke wezens? En kunnen deze menschen in één leven het goddelijke bereiken? Wij weten nu dat dit niet mogelijk is en waarom al deze menschen zoo zijn, hun afstemming hebben wij kunnen volgen.”

8-9-2024 part 1 Tussen leven en dood

Ik had mooie kleine vischjes gevangen en met deze diertjes speelde ik op mijn eigen wijze.

In het opkweken daarvan was hij een meester.

„Kom, lieve Venry, wij gaan tezamen vruchten plukken en nu zoek je de mooiste maar voor jezelf uit,” verdwenen op hetzelfde oogenblik mijn drift- en haatgevoelens jegens hem en was ik weer een normaal kind.

Die

gevoelens zeggen mij, dat ik eens je vrouw ben geweest.

Het leven waarin ik nu was, sloot het verleden

af en wat ik zooeven had gezien, zonk weer in mij weg.

Ondertusschen zag ik iets heel merkwaardigs.

Na zonsondergang losten die krachten vanzelf op. Ook dacht ik, dat die kruiden niet zouden helpen, omdat dit zien van binnenuit geschiedde en ik daardoor een verandering in de natuur kon waarnemen.

Het tijdelijke vrij-komen van mijn ziel raakt het leven, dat je bemint, doch de wetten vragen volledige overgave en het „ingaan” in de werkelijkheid.

Nu echter was haar innerlijk ontsloten en ieder woord dat zij sprak kwam uit het diepst van haar ziel en raakte het eeuwige leven.

Mijn innerlijk leven, dat geruimen tijd als 't ware gesplitst

was, zoodat ik mij in twee werelden tegelijk voelde, werd nu één geheel. Bovendien voelde ik nog andere krachten en het was, alsof mijn stoffelijk lichaam de zwaartekracht had verloren.

Je hebt

ontvangen, gezien en beleefd en daarin moet je geheel jezelf zijn.

Ziet ge, mijn vriend, dat is niet zoo eenvoudig. Indien je de natuur niet voelen en volgen kunt, Venry, zal je straks evenmin den adelaar in zijn vlucht tegen kunnen houden.

Ik ben in je en blijf met je verbonden en je weet, dat ik je kan bereiken.

Sta niet toe, beste Venry, dat je gedachten den vrijen loop nemen, wil je niet als door een stormwind de ruimte worden ingeslingerd, maar denk alléén, omdat je wilt denken.

Het was mij nu duidelijk, dat Dectar mijn innerlijk leven en mijn gaven niet voldoende peilen kon, want ik zou nu reeds gereed kunnen zijn, omdat die andere kracht mij hielp; ik voelde dat

en zou er nu steeds gebruik van kunnen maken.

Dectar zei, heel duidelijk denken en niet veel woorden gebruiken,
heel ernstig naar het leven in de natuur kijken.

Als het aardsche goud
hen omstraalt, beste jongen, ook dan, wanneer zij denken het
beter te weten en hun verlangens niet worden gesust, als in hen
is het verheffen boven alles uit en het groot zijn van hun persoonlijkheid,
is toch in hen leegte, beste jongen, omdat zij, die
het geestelijk goud willen bezitten, zichzelf van het aardsche
ontdoen.

Wij gaan opnieuw wandelen, ik vertel je dan van
verschillende wetten, maar wij blijven hem volgen.”

Maar ik vraag je, beste Venry:
Is het hier-zijn volmaakt? Moeten wij die hunkering dooden?
Moet ik dat, wat mij gelukkig maakt en waardoor alles ontstaan
is, in mij vernietigen? Kan die Godheid, die mij en alle anderen

geschapen heeft, dat willen? Moeten de krachten, die in mij leven, opdrogen en alléén in zien en genezen uitsterven? Daaraan denk ik heel veel, beste Venry, maar nog niemand heeft mij kunnen helpen.

Maar jij bent voorbereid en gereed, nu al gereed, je ziel is vol van geluk en geheimen, in jou leven de dood, de duisternis en het licht en je zal zien, wie mij mijn vleugel heeft verlamd, al weet ik er ook heel veel van.

Al die mensen zijn dom, ze zijn niet in leven, of vol bewustzijn, maar zij zijn ingeslapen.

Is mijn vriend gereed?"

„Is er geen tijd om je alles te vertellen, Dectar?"

„Neen, je moet nu alles vergeten."

„Ik ben gereed, Dectar, en zal je volgen."

Ardaty werd dag en nacht gevolgd.

Je gaat

dan vergelijkingen maken en dat is verkeerd.

Bliksemsnel

stelde ik mij op hem in, doch mijn meester, vriend en broeder
was voor mij geheel gesloten.

Eigenlijk kan Hij alles zien,
maar dan heeft Hij medelijden.

Zeer zeker, deze kastijding genas mij, bracht geestelijke
diepte tot mijn arme ziel en het ontwaken voerde mij
omhoog, zoodat er een andere stilte naderde, weer anders dan
zoo straks, dan gisteren, en eergisteren, deze was wéér dieper,
nog rustiger zou ik zeggen.

Het moet na middernacht zijn geweest, dat ik de zachte schreden
van den dood hoorde naderen. Met Hem moest er een ijskoude
luchtstroom tot mij komen; nu echter werd ik hevig warm.
Zijne Majesteit was in aantocht.

Ik zal nu niet meer kunnen haten,.
wanneer de rechtvaardigheid tot mij komt.

Ik voelde die warmte tot in mijn kring,
maar ik bleef bewust, angst was er niet in mij. Wat zou ik thans
beleven?

Ik was echter geheel mijzelf, mijn leider
was aanwezig.

Dat je thans dit geluk leert
kennen, is, omdat er in latere eeuwen het bewustzijn van al deze
wonderen en van de wetten in je moet zijn; dat alles wordt je
door de allegrootste vleugelen geschonken

Mijn nieuw gewaad opende de deuren van den Tempel van Isis
voor mij, niemand kon mij tegenhouden.

je bent één met mijn ziel,
wij beiden zullen eens „Hem” vertegenwoordigen, ons huis zal

zijn als de ruimte is en een ieder, die ontwaken wil, zullen wij
in ons midden ontvangen.

Ga nu heen, over zijn stof
felijk kleed wordt gewaakt, de astrale muren van Isis houden u
niet meer gevangen.”

Ik begreep, dat zij
allen de wetten niet kenden, dit doelloos rondzwerven beteekende
onbewust-zijn in het leven, waarin zij waren.

„Voor de Goden van Isis buig ik mijn hoofd en ik zweer u, dat
ik zie en weet waar ik ben; ik kan u allen waarnemen.

Wat ik zie, Vader
van Isis, dat behoort tot het allereerste stadium en daaruit is
alles ontstaan.

„Hooft gij dat, priester van Isis? Wij gaan naar den Koning,

ik sluit deze zitting.”

In dat water zie ik kleine diertjes en dit leven
is doorschijnend en ze lijken op een druppel water.

Waarachtig de dood is het eeuwigdurende leven, want er is geen
dood, in niets, in welken vorm gij het leven ook ziet, niets kan
sterven, er is alléén leven.”

De Goden zeggen, dal
iedere sfeer weer anders is en haar eigen lichtschoonheid bezit.

Kunt gij al deze wonderen aanvaarden?”

„Ik dank u, meesters van Isis, ons werk kan beginnen en wij:
zullen gereed komen.

Gij ontvangt nieuwe
wetten voor den Tempel van Isis.

„De astrale muren van Isis en alle woningen, waardoor de ziel als
een gevangene leeft, verdwijnen. Allen zijn één en door de Liefde
verbonden.”

In onze wereld laat men hen aan hun
lot over, totdat zij hun hoofd buigen en onze hulp willen aanvaarden
en aan een ander leven willen beginnen.

Ook mijn vriend, die verongelukt is, Moeder heeft je daarvan
verteld, hij is veel bij mij.”

Maar dat heb je zelf in handen.

Bent u ervan overtuigd, vriend der aarde, dat als uw hart breekt,
gij toch voor uw God zult glimlachen? Ook dan, wanneer u
levend verbrand wordt?”

„Ik schrikte, daarvan had mijn Moeder gesproken, en dat was
het gevaar van de kerk.

„Uw gedachten zijn van hem of haar, die God niet kennen en toch over hem spreken.”

„Machtig is alles wat u zegt, vreemdeling, ik ben u dankbaar.”

„Als die machten in u waren, had u mij niet nodig, maar de deuren van uw ziel zijn gesloten, doch u bent gereed om mij te volgen.”

„Bent u overtuigd, dat ik ernstig wil?”

Wordt uw geslacht niet beschermd? Hoe heet u?”

„Alonzo.”

Wij gaan verder, steeds verder en hoger, waar andere planeten ons opwachten.

Zijn rijke, leerzame boek maakt u los van het alledaagsche en voert u tevens geestelijk opwaarts, doordat het u met de sferen van licht, de hemelen in het leven na den dood, verbindt.

Evenmin aanvaardt zij, dat de mensch na zijn laatste, aardsche leven als een astrale persoonlijkheid verder gaat, en de ziel dus ook na het stoffelijke leven een persoonlijkheid is; zij zal het ook niet aanvaarden zoolang dit alles nog niet wetenschappelijk bewezen is.

Ook die persoonlijkheid bezit weer graden, niet alleen voor het zieleleven, doch tevens voor het organisme, graden die wij straks zullen leeren kennen.

Het Oosten en het Westen — twee werelden, voor God echter volkomen één.

Het Oostersche kind maakt zichzelf gelukkig, indien anderen naar de verkregen levenswijsheid willen luisteren, wij hebben van alles, dat 's menschen hart ontroeren kan, afstand gedaan.

Het nuchtere Westen kent eveneens geen gebrek aan charlatans die de geestelijke gaven willen bezitten.

Aan

Gene Zijde werd de priester die uittrad opgewacht door een astraal meester, die hem de wetten verklaarde, waarin ze nu leefden.

Hetgeen op deze zittingen gekregen werd was voor hen machtig.

Tot hen sprak het onbewuste, kletspraat was het. „We kunnen beter ophouden,” vond er een, „want er komt toch niets.”

De meeste van deze zittingen sluiten Gene Zijde, sluiten den geestelijken leider ervan, voor het hoogergaan in den geest af, want dit leven staat stil!

Ik vraag u, waar leven deze bovennatuurlijke wezens? Met mij zult ge hun zeggen: weest tevreden met wat God u geschonken heeft. Maakt het niet nog mooier dan het reeds is, weest blij, dat ge zoover gekomen zijt, maar aanvaardt dat dat andere, het hoogere, niet in uw bereik is.

In deze toestand kunt ge vragen stellen, wanneer die vragen afstemming hebben op hetgeen u door onze wereld gegeven wordt.

Zelfs de Apostelen hebben die hoogte niet kunnen beleven en deze volgelingen, discipelen van Christus, beleefden toch waarlijk mediamieke gaven en wel in een sfeer, die ver boven die van elk mensch verheven stond.

Het schrijven eist uw geheele persoonlijkheid op en u ziet, dat in wezen onze wereld die van u raakt en ermede verbonden is. Het zieleleven heeft deze graden te beleven en de ziel geeft hen door aan de persoonlijkheid, u als mensch vertegenwoordigt uw eigen graad.

Gene

Zijde moet uw leven kunnen overheerschen en niet ü ons!

Voor de uitvindingen, die aan
Moeder Aarde doorgegeven zijn, stonden aan deze zijde meesters
gereed, om uw verlangen op te vangen, tot een hoogte op
te voeren, waarna al die vindingen tot stand konden komen

Het was voor velen het geestelijke vermaak
van een priester, die echter onder verkeerde invloeden stond.

En uw charlatans als menselijke hyena's waarschuwen wij
om met hun bewust bedrog op te houden, en den onbewusten
raden we, zich af te vragen wat ze eigenlijk doen, want het leven
na den dood stelt hun voor de Goddelijke Wetten!

Nu is het woord aan den leider, hij spant zich in, hij weet nu
dat het moeilijk is.

Ze bevinden
zich op heiligen bodem en neemt hun dat nu maar eens
af, zeg ik tegen mijn geestelijken broeder naast mij.

Allen bidden voor de kleine meid, de hoofden gaan naar beneden,

maar ze mogen erbij blijven zitten.

Het is daarom noodzakelijk, dat ge dit weet en ge zult erdoor begrijpen, wat eigenlijk het doel van dit teekenen is.

Deze man kreeg nu door den meester van het medium een bewijs van het voortleven. De parapsycholoog zegt: telepathie! Wij zeggen, dat is best, maar we overtuigden duizenden menschen erdoor, waaronder zelfs den Koning van het volk, waartoe het medium behoorde, en velen van diens hofhouding. Allen kregen bewijzen van hun geliefden en aanvaarden deze onvoorwaardelijk.

Help hen te strijden, zet uw leven voor hen in, ge helpt en ge dient Christus! Heb eerbied voor de goede krachten, maak hen niet onnoodig af, hun leven is toch reeds moeilijk genoeg, want zij leven tusschen leven en dood en hebben toch hun eigen stoffelijke-zijn te vertegenwoordigen.

moest lachen en de dame begreep
er niets van.

Maar zij willen niet afwijken
van hetgeen men hun eens geleerd heeft, namelijk, dat God mij
eenmaal op zal roepen. Dit zal, volgens hen, het laatste oordeel
zijn.

Nu bezat ik macht en zou ik een ander kleed dragen. Ik boog

Hierboven is dat afgeloopen; daar regeert God en moeten
zij de knieën buigen, wanneer zij het licht willen zien.

Maar dit kan ons niet overkomen.

Open uw oogen en uw ooren en
ge zult ons niet alleen zien, maar ook hooren spreken.

En wanneer zij iemand gevonden hebben, die uit het diepst van zijn hart om hulp roept en God smeekt, om uit dien donkeren poel verlost te worden, dan wordt hij naar een sfeer gebracht,, die hooger ligt en, als het ware, is ingericht om als louteringssfeer te dienen.

Van dit oogenblik af zullen wij te samen trachten de menschheid te helpen, André, door haar met nadruk te wijzen op de gevaren, welke de lijkverbranding met zich brengt, welke waarschuwing natuurlijk in de allereerste plaats bestemd is voor degenen, die niet volgens Gods geboden geleefd hebben.

Het gezang was ten einde en allen gingen een voor een langs de baar, om van hun leider en vriend afscheid te nemen.

Zoo wreed zijn de menschen.

Tegen den avond kreeg hij hooge koorts en dacht spoedig te'gaan slapen, maar tot zijn groote ontsteltenis kreeg hij tegen zeven uur van Alcar bericht, dat hij wilde schilderen.

Toen zei Alcar: „Zie naar haar hoofd, André, concentreer je sterk en neem haar gedachten over.”

Hij keek haar aan en zag, dat uit haar hoofd een lichtstraal tot hem kwam.

Zij valt, in de eerste plaats, uiteen door wilsconcentratie, in de tweede plaats, door mediumschap, voorts door materieele of geestelijke ontwikkeling en ten slotte door de kracht van dengene, tegen wien zij gericht is. De zwarte magie kan, in haar volle kracht, alleen gericht worden is

De band tusschen hen beiden was reeds zoo sterk, dat hij precies wist, wanneer Alcar naar zijn huis in de sferen zou gaan, waar hij zoo gelukkig is.

Dan zult ge bereid zijn om alles te dragen en vertrouwen hebben in het hoogere.

Dit houdt verband met den zenuwtoestand van den zieke'.

En als deze dikwijls onderdrukt moeten worden, dan durft men niet meer voor zijn meening uit te komen en evenmin zich eerlijk te geven.

Bij dit eene stuk bleef het niet, want al spoedig volgden er meer; ade prachtige, symbolieke teekeningen.

Ik was thuis op mijn kamer.

Zoo ondankbaar
is de mensch en zoo spoedig met zijn oordeel klaar.

„Ja, zeker. De meeste dezer geesten zijn verbonden aan een orde en de kleeding, die ze dragen, is het symbool hunner geestelijke kracht.

André sprak haar moed in, omdat zij zooveel hield van haar zuster, die nu van haar zou heengaan.

„Ja, jongen, het is heerlijk buiten.”

„Goed, dan ga ik een wandeling maken.

Wanneer deze geleerden,
deze verstandsmenschen zich inbeelden, dat zij het hooge licht bezitten, dat een Christus bezit, dan zeg ik u, vader, dat zij

dwalen.

André geraakte nu plotseling in trance en Alcar vervolgde door hem:

„Sprak niet uit bijna al zijn vragen het menselijke godheidje, dat zich met zijn eigen stralenkrans omringd had? Is het niet, alsof zulke mensen denken onfeilbaar te zijn, terwijl zij zoo

107

vol en vol van menselijke fouten zijn? Is het dan niet waar, dat zij niet willen afdalen van de voetstukken, waarop zij zichzelf hebben geplaatst? En zijn bijna alle woorden van wanhoop en twijfel niet het gevolg van een zich op hun eigen-gemaakt voetstuk plaatsen? Zoolang deze mensen zich tot hun eigen godheidje verheffen en zich in deze waardigheid op voetstukken plaatsen, zullen zij niet deemoedig kunnen knielen en zal het hun ook niet mogelijk zijn boven alles en door alles God te zien.

„Let op alles, wat hij doet, want hij is het, die voor het overgaan van tante moet zorgen; het is een geestelijke dokter, die dit werk zal verrichten. Hij weet hoe stervenden gehaald en van hun stoffelijk lichaam verlost moeten worden.

lToen ik den volgenden keer voor m'n dagboek zat en las, wat ik had geschreven, kwamen er nog wat krabbels bij, die niets voorspelden, en sloot het boek weer.

Toen ik bij haar kwam, riep ze me toe:

„Frederik, we hebben een jongen en we noemen hem René.”

(Karei begon dadelijk met grof geschut, toen hij zei:

„Waar blijf je nu met al je problemen?” Hij had z'n mond moeten houden.

menschenzoon

moet dat.

Hun geestelijk kindje ligt al
onder den grond.

Maar zij pleegt geen zelfmoord.

Met man en macht heeft m'en haar moeten beletten het kind en
zichzelf te verminken.

Ik zag ze en ik zag zé niet.

Je denkt, dat wij je niet kennen?

Voordat ik zwanger werd, ik kom er eerlijk voor uit, zag ik niet zoq
scherp als ik nu doe.

Nooit aan

gedaan, Frederik?"

„Nooit/' antwoordde ik mechanisch. „Neen, nooit aan gedaan!"

Hij een hengst en ik ben

er om jouw schoot vrucht te doen dragen.

Tiet staat alles in

verband met geestelijke gaven.

Na een kort stilzwijgen herneemt ze:

„Wanneer een doodgewoon mensch iets verkoopt, Frederik, en later blijkt, dat de verkochte waar niet deugt, gaat zoo'n man de gevangenis in. Voor oplichting of voor iets anders, de maatschappij weert zoo'n individu.

Ik dacht

waarlijk aan een hond.

Er is meer met haar één dan wij vermoeden. Er zijn hier krachten aan het werk die wij nog niet kennen, maar waarvan we enkele verschijnselen gaan zien. Hoe straks, als diezelfde verschijnselen krachtiger zijn? Want wij zijn er nog niet.

Als kind had ik zoo mijn eigen gedachten, waarvan -mijn moeder zei: wat loop je toch weer te piekeren, het striemt in mijn binnenste. Prikkelen doet het je.

Kijk, een schim..... nóg
één, nóg één, ik zie ze allemaal al.

En verder moet je dan aanvaarden, dat elk oogenblik de wereld kan vergaan en je je onherroepelijk laatste oogenblikken beleeft? Wat denk je van dit masker? Ik moet er niet aan denken.

Dacht je dat je moeder was, ook al spelen zich die dingen in je leven af en hen je als moeder 'met het „Goddelijke Proces” verbonden, langen tijd volkomen één? Dat denken miljoenen moeders; géén mensch kent het machtige wonder, oók 'dat is een „masker”!

maskers en Menschen deel1

De gek wist dat alles, hij wist de „maskers” af te rukken en ze ons te toonen, hij gaf hun nieuw leven en een nieuw, schooner gewaad, hij gaf ze „Sandaaltjes” aan, zooals wij normalen nog niet hebben gedragen, zoo wonderschoon, dat het blauw van den hemel voor onze oogen toch zoo machtig, daarmee vergeleken, was als de teekening van een kind naast het schilderij van den meester.

Gaat er van deze menschen iets verhevens uit? Hebben deze charlatans u iets te schenken? Als ge weten wilt, hoe de zaken eigenlijk staan, kunt ge alweer aanvaarden, dat elk dier genezen kan, mits

het dier z'n eigen soort ontmoet of het
is ook weer niét mogelijk.

En iedere avond
bracht honderd gulden op, soms wat minder als er introducé's
waren, doch het geld stroomde binnen.

The seer seemingly asks everything, among the sessions from his master
can show him something that is not yet visible is, and behold, it comes
promptly, it is a revelation to him.

The seer seemingly asks everything, among the sessions from his master
can show him something that is not yet visible is, and behold, it comes
promptly, it is a revelation to him.

En iedere avond
bracht honderd gulden op, soms wat minder als er introducé's
waren, doch het geld stroomde binnen.

Het medium is aangeraakt door de concentratie van zijn meester.

De rest ziet alweer zélf! De rest wil zien, maar is bewust aan het bedriegen, omdat ge dit zien niet controleeren kunt.

Een geestelijk meester kan geen fouten maken, want de werkelijkheid leeft om en in zijn eigen bewustzijn, hij neemt waar en geeft het waargenomene aan het medium door. Zijn de opname en het instellen van het medium maar even verzwakt, dan komt het innerlijk leven tot bewustzijn en tot werken en handelen en dat beïnvloedt de geestelijke boodschap.

Media moeten daarom niet denken dat Gene Zijde verkeerde boodschappen geeft, op datzelfde oogenblik is het medium zélf bezig.

Als de zittingen worden gehouden en madame gereed is, kan

het kruishout gaan draaien of ze psychometreert.

Ik ben bij haar, ze kijkt in
mijn oogen en geeft me al haar liefde, haar kracht, haar weten
en haar rein gebed, ze glimlacht me toe.

„Maar hij ligt al maanden, mijnheer.”

Maar ze zegt niets, ze heeft al narigheid genoeg.

Die werking neemt
haar op, in haar bewust denken en voelen komt de belangstelling
voor het hoogste en gaat in het eigenlijke over.

Dacht u werkelijk, dat deze demonen door onze
wereld worden geholpen? Deze kuikens op den occulten weg!
Desondanks probeeren ze het eene leven op te bouwen en het
andere af te breken.

laat ze zich ontvallen en hij zegt:

„U moet nog even geduld hebben, mevrouw, ik zeg u, die vrouw gaat er aan.

Ze

weet, wat ze doen zal.

Dat nu niet direct, mijn beste, het is alles zoo eenvoudig, maar het Westen moet er nog voor ontwaken. Ik ben een doodgewoon instrument dat alles moet ontvangen, van mij zelf heb ik niets.

Maar

„Wat doe je hier eigenlijk,”

Een hooger en graad te beleven kan dus niet, ze

moeten hierin hun machteloosheid aanvaarden.

Wat uw telepaath beleeft is het stoffelijk aanvoelen van zijn opdracht. Er is echter tevens geestelijke telepathie, doch ook die hebben wij in eigen handen, want zij heeft afstemming op ons leven.

Geen genade, geen verontschuldigen gelden hier.

Moord is moord, doodslag is afstemmen op dierlijke, ja voordierlijke toestanden.

Al deze wezens waren

om hem heen, allen had hij naar deze wereld gezonden. Zoo'n wezen kon over millioenen beslissen.

Om zich achter het mom van geestelijke

wezens te verschuilen, daar wist men hier niets van af,

doch op aarde was dit nog steeds mogelijk.

Alcar strekte zijn wijsvinger naar iets uit en zeide: „Zie. André, dat wezen daar is het grootste genie, dat wij aan deze zijde kennen. Een genie in het kwaad.

Het zijn de grootsten der aarde, omdat hij zich aan geen anderen zal toevertrouwen, daar dezen hem niet aanvoelen. Het zal je tevens duidelijk zijn, dat, hoe meer macht zij op aarde bezitten, hoe groter hun uitvindingen zijn, zooveel te dieper zijn zij gedaald.

Zijn lang donker haar hing tot op zijn schouders en het kleed, dat hij droeg, vonkte en schitterde in hartstochtelijke lichtflitsen. Zijn innerlijke toestand openbaarde zich aan zijn kleed, zooals hij ook bij anderen had waargenomen.

Ik weet, dat hij al meer dan honderd jaren aan zijn vinding werkt en nog zullen er verscheidene jaren mee heengaan, voor zij volmaakt is. Het zal je dan ook duidelijk zijn, dat geen wezen op aarde iets bovennatuurlijks zal ontvangen, dat hem niet vanaf onze zijde wordt geschonken.

Daar werken eenige geleerden
onder zijn wil, zoo ik je reeds heb verteld, die al dichter
en dichter tot de waarheid komen.

Waarom nu niet? Doch hij had geen tijd om
na te denken, omdat het wezen hem vroeg: „Wanneer het je
interesseert, ga dan met mij mee, ik weet waar we ons kunnen
vermaken.”

Ook dit, zooals je ziet, is voor
ons mogelijk. Alles is concentratie en sterke wil!

Langzaam ging
dit licht in hét schrijnende rood over en verbond zich met het
groene.

Doch dit duurde niet
lang; toen kwamen er lange lichtsluizen uit het beeld te voorschijn.

Daar was een nog jonge geest bezig aan een groot kunstwerk.

Het
stroomde, maar het zong tegelijk; het was het lied der sferen.
De vogels zeiden hem wat hun leven beteekende, en daarin zag hij
God.

André zag zijn leider aan; diep
blikte hij in hem, doch de woorden kon hij niet vinden, beiden
voelden wat zij zouden willen zeggen, één waren zij in gevoel,
één was hun leven, één doel hadden zij: de menschheid te overtuigen
en gelukkig te zien.

Het toonde hem duidelijk,
dat het stoflidhaam voor het geesteslichaam tijdens het
leven op aarde een belemmering is en dat in het leven na den
dood de mensch zich van die banden voelt bevrijd. In zijn
geesteslichaam kon hij gaan waarheen hij wilde, zou hij licht
bezitten, wanneer hij liefde voelde voor alle leven, wat Gods
, leven was en beteekende.

In een flits waren zij weer op zijn kamer terug en ontwaakte
hij in zijn stof lichaam.

Dit is

een zeer machtig gebeuren, André, en de geleerde zal, ofschoon hij aanwezig is, er niets van voelen, zien, of hooren, om de eenvoudige reden, dat hij deze wetten niet kent.-

En toen hij op zekeren morgen met Alcar verbinding kreeg en hem zag en hoorde, toen, op hetzelfde oogenblik, herkende hij zijn langen zwarten vriend uit zijn kinderjaren en begreep, waarom hij zijn speelkameraadjes tot hem had gebracht.

En deze man durfde te zeggen, dat zij beter werd, waardoor zy alles zouden bijeen brengen om hun moeder de vereischte behandeling te geven.

Nog nooit had André één medicijn behoeven te geven, daar hij zieken alleen behandelde door magnetische bestraling.

André nam hem in zijn gebed op en tien, twintig maal per dag zond hij zijn gebed voor hen allen op tot God, opdat hij van deze demonen mocht worden verlost.

Vaak daalde
er dan een kracht in hem, zoo intens, zoo schoon, dat hij voelde, dat hij werd geholpen.

Ge moet, mijn kind, zoo is
het goed en luistert gij naar Gods strengen, maar heiligen wil, dan hebt ge een overwinning op u zelf behaald, al kostte het in den bitteren strijd uw harte-bloed. En

Hoe groot was dan de liefde niet van Hem,
die zich God noemde.

Door liefde brandde
het daar, door liefde verteerde hij.

Is er eenmaal
verbinding, dan kan het hun ondergang zijn naarmate
hun afstemming is en zullen zij geluk of ongeluk over de
menschheid uitstorten.

Zijn vuur in de ogen, waar de mensen zo bang voor zijn, is
'n ietsje gedood, gedooft is iets anders.

Het is iets, dat langzaamaan je bloed wegzuigt,
je het licht in je ogen misgunt en veel meer nog, waarvan je
weer niet kunt rusten, de lekkerste soep smaakt je nu niet meer.

Nu maar afwachten hoe het zich openbaart!

„Waor zü gij binne gekomme?”

„Deur 't varkeshok, tante Trui”.

Van toen, van daar en hier, het is precies hetzelfde maar'het dringt niet tot zijn leven door, hij moet nu voorzichtig zijn of ze trappen hem de hel in.

Ja, ze kennen die beestjes wel maar het is al zo lang geleden en ligt reeds zo ver weg.

„Wij zulle veur ow 'n wéreld allénig bouwe, dan kui alle minsche de hals umdreeje en hèt giij ow rie'k alléén, wa?”

Daarna volgde er nog wat en hoorde Trui:

„Ze mosse ow is schraaaaape!! ”

Fanny krijgt hierna een vette bokking, hij neemt voor zichzelf een heerlijk palinkje, het vet drijft van zijn snuit, intussen kijkt hij uit of Bernard er niet is.

Dat is verdacht, denkt hij. Wellicht hebben de konijnen hem nog iets te vertellen, maar ook daar wordt hij weggejaagd.

Jeus is met Gerrit van de bakker blijven zitten, ze mogen de tweede klas een jaartje over doen.

Geen genade, geen verontschuldigen gelden hier.

Moord is moord, doodslag is afstemmen op dierlijke, ja voordierlijke toestanden.

Al deze wezens waren
om hem heen, allen had hij naar deze wereld gezonden. Zoo'n
wezen kon over millioenen beslissen.

Om zich achter het mom van geestelijke
wezens te verschuilen, daar wist men hier niets van af,
doch op aarde was dit nog steeds mogelijk.

Alcar strekte zijn wijsvinger naar iets uit en zeide: „Zie. André,
dat wezen daar is het grootste genie, dat wij aan deze zijde
kennen. Een genie in het kwaad.

Het zijn de grootsten der aarde, omdat hij zich aan geen anderen
zal toevertrouwen, daar dezen hem niet aanvoelen. Het
zal je tevens duidelijk zijn, dat, hoe meer macht zij op aarde
bezitten, hoe groter hun uitvindingen zijn, zooveel te dieper
zijn zij gedaald.

Zijn lang donker haar hing tot op zijn schouders en het kleed,
dat hij droeg, vonkte en schitterde in hartstochtelijke lichtflitsen.

Zijn innerlijke toestand openbaarde zich aan zijn kleed,
zooals hij ook bij anderen had waargenomen.

Ik weet, dat hij al meer dan
honderd jaren aan zijn vinding werkt en nog zullen er verscheidene
jaren mee heengaan, voor zij volmaakt is. Het zal je dan
ook duidelijk zijn, dat geen wezen op aarde iets bovennatuurlijks
zal ontvangen, dat hem niet vanaf onze zijde wordt geschonken.

Daar werken eenige geleerden
onder zijn wil, zoo ik je reeds heb verteld, die al dichter
en dichter tot de waarheid komen.

Waarom nu niet? Doch hij had geen tijd om
na te denken, omdat het wezen hem vroeg: „Wanneer het je
interesseert, ga dan met mij mee, ik weet waar we ons kunnen
vermaken.”

Ook dit, zooals je ziet, is voor
ons mogelijk. Alles is concentratie en sterke wil!

Langzaam ging
dit licht in hét schrijnende rood over en verbond zich met het
groene.

Doch dit duurde niet

lang; toen kwamen er lange lichtsluierden uit het beeld te voorschijn.

Daar was een nog jonge geest bezig aan een groot kunstwerk.

Het

stroomde, maar het zong tegelijk; het was het lied der sferen.

De vogels zeiden hem wat hun leven beteekende, en daarin zag hij
God.

André zag zijn leider aan; diep

blikte hij in hem, doch de woorden kon hij niet vinden, beiden
voelden wat zij zouden willen zeggen, één waren zij in gevoel,
één was hun leven, één doel hadden zij: de menschheid te overtuigen
en gelukkig te zien.

Ja, het kan niet anders, „Jeus” is het!

Vreemd toch, wéér voelt ze zich met haar kind tot éénheid
komen.

Het gaat niet!

Ze moet zich ook voorbereiden,

want mijnheer pastoor zal wel komen en dan moet ze biechten.

Ze heeft gelogen en daarmee zichzelf besmet en dat is een schande voor Onze Lieve Heer, Die haar „niks anders dan geluk schenkt”.

Even slechts,
dan rukt hij zich los, alsof hij bang is ook te gaan zweven en
hij wil zichzelf niet verliezen!

Ze zag het.

Crisje wist, dat de Lange dat
duiveltje nog lang niet had overwonnen; weliswaar was de eerste
aanval afgeslagen, maar was het zo zeker dat er geen tweede
zou volgen? En dan? Dan was die orchidee een bloem, gekweekt
öp de mestvaalt.

Hij had ze nog niet overwonnen.

Ze voelt, hij is een goeie jongen en zij
zegt het zelf.

Dit is altijd het
laatste woord en de enige gedachte van Crisje, wanneer ze zich,
na 'n dag gesjouw en gepieker neerlegt om in te slapen.

Is me dat efkes 'n wonder, moe'der? Had
gij dat kunne denke, moe'der? Née, wa, daor hèt gij nie't aan
gedach.

En Jan Lemmekus heeft vastgesteld, dat Jeus van morgen als
een wijsgeer is.

Natuurlijk
krijgt Fanny bloemen.

Ach so? ...

„Dèn betaalt mien, Jeus zovul as ik in mien eige lèève neudig

heb.”

Maar Gradus gaat zeven stappen terug.

Veel tijd om fatsoenlijk

na te denken krijg je meestal niet, je hebt te leren ineens te beslissen
of het grote leven blijft je vervolgen en treiteren.

Hij wil het leven recht in de ogen kijken, Crisje en hij weet het,
al deze rotzooi moet hij in zich opnemen, maar dat voor Jan
Lemmekus een groot schandaal is.

De andere mannen moeten

lachen en Jan Lemmekus geniet.

Ze hebben ook

zijn zweet en bloed opgezogen, maar hem zelf krijgen ze niet
kapot.

En wat zou je zeggen, als je hoort, dat je kinderen tegen zo'n man vader moeten zeggen? Indien die zelfde kinderen de krecht niet bezitten om dat leven te doden, dan is er narigheid en pijn, vuile pijn, waardoor je zenuwstuipen kunt beleven. Je schreeuwt, dat ze je onder aan de Grintweg kunnen horen en ben je in staat om jezelf léég te schreien! Maar mijn hemel, welke gedachten zijn dit toch, Crisje.

Wij verbinden ons onmiddellijk met het stoffelijke Universum en zien thans, hoe onmetelijk diep uw Universum is waarin gij als mens leeft, want hier, in de Albron zien wij dat gebeuren.

Voelt ge, dat ge als godgeleerde niet in staat zijt om Goddelijke collega's te geven?' Daartoe is alléén Jeus in staat!

Jeus kent

de zeven geestelijke sferen en de boeken: „Een Blik in het Hiernamaals” verklaren u al deze wetten, ik ga er dus hier niet dieper op in.

Wij komen nu dus als mens op de Vierde Cosmische Levensgraad, gaan meteen over naar de Vijfde, de Zesde en staan nu, als mens, voor ons Goddelijke „AL”, waarvan wij in de Cosmologie de wetten ontleden

en verklaren.

De ruimtelijke colleges kunnen
beginnen.

Wij maken ons dus van dit Universum vrij om de volgende
graad voor het Cosmisch Goddelijke gebeuren te volgen en leren
wij de „Vierde Cosmische levensgraad” kennen! Wij volgen nu dus
de ontwikkeling voor het Universum, doch straks, hierna, op de volgende
reis, het ontstaan van het menselijke organisme, de ziel en de
geest, ook het dierenrijk en de wetten voor moeder natuur.

Wij worden dus gevolgd door de Menselijke „GOD”...
waarvoor „Christus” de „Mentor” is!

Het grote bedrag, dat hij voor een prachtstuk
van Jongchy kreeg gaat in de handen over van deze moeder en kan zij
haar kindje verwachten.

Het gaat erom je staande te houden
en normaal te denken en te voelen. Crisje, je hebt een waarachtig
„Profeet” gebaard.
Wanneer het water,

Doordat meester Alcar hem door de Psychische
trance bracht, hij achter de kist het leven van God in de ogen kon
kijken, kreeg hij die Goddelijke éénheid te beleven. De Psychische
trance is daarom het bezit van dit Universum en dat wilden tevens de
Egyptenaren bezitten, hierdoor hebt gij die cultuur voor uw Westen
in handen gekregen

„Wij maken aanstonds een tekening voor uw kind.

In 1936
reeds... ziet Jeus, wat Adolf Hitler wil. Hitler zelf vertelt hem, dat
hij straks het Saargebied terugneemt en hij vertelt hem tevens wie hij
is uit het verleden. Voor Jeus ligt Adolf Hitler open, hij kent dat
292
leven en bewustzijn!

Maar zo gaan uw doktoren eraan, wordt Boeddha verkracht en bezoedeld,
praat uw Willem III weer tot ongelukkigen op aarde en kreeg
uw Koningin Sophie wéér leven, én bewustzijn, maar wat zij en hij
achter de kist vandaan te zeggen en te vertellen hebben, is niets bijzonders,
wordt geen mens wijzer door, integendeel, aan dat gestuntel
hebt u niets! Geloof het, eigen gedachten zijn het! Maar neemt het
die mensen eens af?

En zij denkt, dat zij spoedig weduwe wordt, het Hongaarse
medium zegt ja, die vier andere Hollandse beroemdheden
zeggen ja, maar Jeus zal néé zeggen!!

Doch, hij staat daar tegenover beroemdheden, een Hongaarse
dame, die voor vijftien honderd gulden naar Holland is gekomen
om helder te zien en diagnoses te stellen, om vanuit haar
wereld naar den Haag te komen en bewijzen te geven van voortleven
en door de spiritualisten tot stand werd gebracht.

occult

Wacht dus even af, Jeus, doch je ziet
het, wij hebben de fysieke trance en de psychische overwonnen.”

Drie

weken later, bij een andere baas, wordt Willem reeds de straat op getrapt horen ze, en weten nu, dat zij goed hebben gehandeld.

Al deze gedachten, ook al hebben ze aanstonds met een auto uit te staan, zijn toch geestelijk-astraal bewust en ze worden hierna eerst occulte wetten.

De stad is in z'n hoofd geslagen, Bemard.

„Gij zult vader nog wel is zie'n, Jeus.”

Hij ziet en voelt, dat de meisjes hem volgen. Maar hij weet zeker, hij krijgt dit nieuwe baantje.

Jammer?

Och, Betsy, je hebt voor de ruimte niets te betekenen, Jeus wél!

Kijk maar naar Betsy en je weet het.

Dat is Sientje!

En dat stukske been, Bennad, onder de taovel met 'n stuk van ow boks, ik kan der jao nog van schreië. Mie'n God, wat 'n arge toestand

en tied was dat, Bennad.

Als het licht uit is, wil Gerritje door de gaatjes kijken.

Hendrik laat hem z'n pudding proeven, enorm is het.

Tot Crisje gaat er: ik heb het best, ik heb het
nog nooit zo goed gehad, moeder, het leven is mooi, kijk zelf, drie
bosjes radijsjes vandaag met vier broodjes van drie cent per stuk, is
mijn eten en drinken en het smaakt, gelooft het, Crisje, ik heb er
zelfs echte wijn bij.

Nu zag ik, dat de aardsche geest zijn eigen stoflichaam
ging verlaten.

Op den rand van mijn
eigen graf bad ik innig, heel innig, dat ik de kracht zou mogen
ontvangen om mijn geliefden de oogen te openen.

Daarvoor zocht ik de stille natuur op en daar
maakte ik mij alles eigen.

Merkwaardig, deze kerel, dacht
ik. In ieder geval niet zooals die „wilden” daar beneden en
toch had hij daar geleefd.

Ik begreep, omdat ik beide uitstralingen waarnam, dat
de mensch op aarde een gelijke gevoelsuitstraling moest bezitten,
wilde de mogelijkheid ontstaan om dien mensch te
kunnen bereiken.

Plotseling kwam er
beweging in haar; haar geest werd bewust, de stoffelijke organen
begonnen weer sneller te werken.

Wanneer
wij dus toch zouden terugkeeren, leerde u wel, maar u
zou niets voor anderen kunnen doen en dat is de bedoeling
niet.

„De vorige maal was u zelf overspannen en hebt u haar door mijn kracht waargenomen.

Vele malen herhaalde ik deze woorden en het gelukte mij kalm te blijven.

Nu verlangde ik naar mijn geliefden.

Dadelijk knielde ik neder en bad lang en innig tot mijn grooten Vader, dien ik om vergeving vroeg.

„Ik ben zeer gelukkig, broeder.”

„Dank u, ' wij zijn al vrienden geworden en zullen vrienden blijven; broeders in den geest, nietwaar?”

Op dit oogenblik brak er iets in mij, zoodat ik op mijn knieën viel en heel lang schreide.

Toch wilde ik kalm

blijven, maar nog was ik niet overtuigd van het leven, waarin

ik leefde.

Heeft u op aarde
nooit van een eeuwig voortleven hooren spreken?”

Uw concentratie
vloeit nu uiteen en gij zult één bewustzijnstoestand aanvaarden,
zonder daarbij uw wil te laten werken zooals gij ook op
aarde het meest in één bewustzijn vertoefde.

Daarom is het binnentreden de moeilijkste tijd
voor allen, die van de aarde hier aankomen.

Plotseling kreeg ik een andere gedachte.

Hij zag mij lang aan, glimlachte mij toe en
zeide: „Broeder der aarde,” en bleef mij aankijken.

„Broeder de aarde,” herhaalde ik in
gedachten.

Zie je wel, ik heb goed gevoeld, ik leef tusschen
gekken.

hoorde niet het geringste
geluid.

Hoe zou ik er aan hebben kunnen denken; ik leefde immers?
Hoe kun je aan den dood denken en je eigen dood aanvaarden,
wanneer je leeft? Kan dat? Is dat mogelijk? Ik werd
wakker en was weer wat meer uitgerust.

Daarbij schoot hij in een schaterlach.

„Dat kan ik mij indenken,” zeide hij, „maar ik vind het
griezelig.”

Het was toch zoo eenvoudig.

gesproken

had.

Toen ik den volgenden dag voor mijn schrijfmachine had plaats genomen, behoefde ik niet lang te wachten.

Ik ga nu dien verschrikkelijken
strijd weer beleven en moet mij daar ernstig
voor concentreeren.

Wij wandelden in de
natuur en ik leerde haar, wat ik zelf had moeten leeren. Ik
vertelde haar van dit leven en bezocht met haar de aarde en
toonde haar hoe zij daar was geboren en gestorven.

Ook een
kind leert alle geestelijke wetten kennen, doch zij moeten
een bepaalden leeftyd hebben bereikt.

Op aarde kun je dat niet zien, het is te ijl,
dat is alleen in den geest mogelijk, of je moet helderziende
zijn in den hoogsten graad, waarvan je mij op aarde reeds
hebt verteld. Van deze zijde kun je alles in de stof zien, als
je tenminste licht bezit, anders sta je in de duisternis en hoe
wil je licht zien, als er duisternis heerscht? Mijn eerste indrukken
in den geest waren geweldig.

Daarna moest je
heengaan; ik wilde nog iets zeggen, doch je was reeds weg
en ik voelde mij terugzinken.

Ze heeft die uitgezonden
gedachten opgevangen, zooals ik deed de laatste dagen
voordat ik overging.

Op een morgen zei'ze: „Zie eens wat moeder me heeft gebracht?” Ik zag niets bijzonders en vroeg: „Wat bedoel je, Jeanne?” „Zie je dat dan niet?” Ze sprak als een kind en mijn hart kromp ineen, toen zij het mij vroeg. Ik zeide, dat ik niets zag en dacht, zie je nu wel, nu wordt ze gek.

„Nu moet je het mij in mijn laatste uren niet zoo moeilijk maken, kom, wees eens sterk.”

Kan dat, is dat mogelijk?”

„Ja,” zeide ik, „het is mogelijk, doch de gave moet aanwezig zijn, Jeanne was zeer gevoelig.”

Op hetzelfde oogenblik voelde ik mij wegzinken. Waarheen zou ik gaan? Het was mij niet bekend, waarheen mijn leider mij voerde.

Soms zeide ze: „Zie, daar heb je moedertje weer.

De mensch lacht

over wetten, die hij niet kent en die hij eerst aan gene zijde zal leeren kennen.

„Kom,” zeide zij, „zie mij eens aan en luister.

Ze zou het immers niet meer lezen? Toen

ik daaraan dacht, deed ze plotseling een vraag, een vraag waarvan ik hevig schrok: „Is het mogelijk, Jozef, dat ik de drukproeven lees?”

„De drukproeven?” herhaalde ik haar vraag, „hoe kom je daar zoo ineens bij?”

„Ik dacht daar net aan.”

Zij was vol van de groote

reis, die ze zou gaan maken en zeide: „Als het maar niet zoo lang duurt, ik wil wel op reis.”

ik ben ook zeer

blij, dat ik jou heb leeren kennen.”

Ze zijn

zoals wij, maar verder op den geestelijken weg, althans zij,
die licht bezitten.

Hij voelde zich heerlijk, had geen pijn
en zou, wanneer ik terug was, weer bij mij komen.

Hij zag, dat
de dood niet het einde was, doch een verder gaan naar onbekende
gebieden.

Ik verlangde reeds tot hem te
kunnen gaan.

Dan sprak hij verder. „Ik zag bloemen, o, zoo mooi.
Niet hier, neen, hier zijn ze niet zoo mooi.

Toetst uw leven aan dat van hen die reeds zijn
overgegaan, het zal u steunen en sterken in het leven op

aarde.

VELE wonderen beleefde ik door mijn gaven, doch wat ik in dezen toestand met één mijner patiënten beleefde was niet alleen wonderlijk, maar ik leerde daardoor hoe groot 's mensen krachten kunnen zijn wanneer zij het aardsche met het eeuwige verwisselen en een vruchtbaar leven hebben volbracht.

Again he has to hear who he is and to accept his past.

The masters
of the Other Side shall aid the teachers and psychologists in
the education of the masses through their technical instruments.

When mankind
shall avail itself of these instruments, all sicknesses will be
cured.

“What you are learning at present is the true cognizance of your grade of life, and it is necessary that you know everything about this, otherwise you cannot consider yourself ready for the undertaking of one task.

Was it the will of Christ who had died on the cross that all the inventions of our time, all the technical wonders should be used for the destruction of the Occident? All that is left now is a terrible feeling of sorrow and sadness.

Life after death.

However, they shall come to a quick awakening, and then they shall fall deeper than ever before.

My God, My God . . .” but he cannot go on.

Would Providence have blessed the German armies so obviously and extraordinarily

if she was not ready to place world domination

into his hands? But he has to show himself worthy; and to

remove all obstacles out of his way he must be bold and

strong and sure of himself.

The man who wins today and loses tomorrow is not

a genius. If these dictators had the least bit of consciousness

in the laws of God, if they had even the least bit of love for

their people they would never resort to war.

They are

in deep rest. The experience lasts only a few seconds, but it

is enough for him to see the whole Reich.

Therefore their talents and qualifications

had the blessed task to educate the masses to other

high levels. You have to understand that, although Germany

attracted these gifted souls, they really belonged with all

their beauty and wisdom to all of mankind.

Is it not great to be able to say that Christ built with the others for us on the spheres of light, on all the buildings and temples and the grades of life which originated in the cosmos? His heartbeat is our heartbeat and through this we have the certainty that also we can make His divine light our own.

On the foundation which he has helped to build, once the House of Israel shall rise in glory, where then all those shall dwell who believe in one God of Love and who are willing to sacrifice themselves in order to serve God's life and to enrich it spiritually.

If you had not taken over this task, you would have gone further on This Side.

Over Mother Moon,
that powerful body? Yes, the human soul is already the master over this great organism.

Mijn God, wat ben je onbegrijpelijk voor 'n
mensch, maar wat is alles gewoon, zoo natuurlijk.

Ik laat mijn leven
niet verpesten, daar zorg ik zelf voor.”

Maar je moet voor jezelf kunnen
zeggen: ik heb niets te verbergen, kijk gerust.... Ik ben als alle mensen.
Of ik nu naakt voor je sta of gekleed — God kent elkeen.

Hans ‘Maar het is gepraat in de ruimte. Karei laat hen uit, ze zijn
leeg gepraat, de geleerden verwijderen zich, het.tooneel loopt leeg.

Die fundamenteen voor je studie deugen ook niet.
Jij moet de eerste jaren leeren denken en dan kom je tot de eigenlijke
studie.

Je strandt ergens en dan ga je maar

verder. Je bedenkt iets, maar je raakt den ondergrond niet.

Het bewijst me, dat je niet doordenkt. Immers, mijn vriend, indien jij den gek géén leven gaf, geen lichaam dus, stond de ziel stil in haar „universeele” 'ontwikkeling.

Dus ook diepten — en nu sta je voor je zieken.

Komen we tot de karaktereigenschappen, tot den godsdienst, dan weet je al, dat dit zwakken van geest zijn.

Als ik naar de menschenlijke lichamen kijk,
de rassen op aarde volg, dan sta ik voor deze soorten van menschen.
Wij vroegen ons af waarom er in de oerwouden geen gekken leven?
Wel, Hans, ik geloof, dat al die soorten menschen nog bezig zijn naar 't door ons bereikte stadium te streven.

„Ik begrijp je, maar ik denk nu niet aan God, doch aan René."

Moet je niet méér van deze gekke liefde?"

„Wat zou jij 'n vrouw geweldig veel kunnen schenken, Frederik."

Toch zonk ik' weg, liet mijn
dagbewustzijn volkomen los en zie, ik tuimelde vanzelf naar de laagte,
een wereld, die als al het andere nog onbekend is, waarvan men niets
weet.

Ook dat
was hun eigen bezit, ik zoek en ik beleef mezelf en daaruit komt het
naar voren.

Toen ik'ontwaakte,
nadat ik 'n gat in den dag had geslapen, ging er nieuwe kracht
van mij uit, een kracht, die er gisteren nog niet was.

Als je in slaap valt, lééf
je erin!

Ze kijkt me in mijn oogen, ze wil waarheid. Ik zeg: „Als je wilt. Erica,

kan je vandaag nog veel leren!"

„Hoe dan?"

„Bijvoorbeeld ten opzichte van René.

Kletspraat, Karei! Zijn deze ellendige
zagen niet voor jullie geschapen? Je hebt hem te aanvaarden zoals hij tot
je is gekomen.

Groote goedheid
wat 'n sufferd ben je.

Wat voor Karei en ook voor hen natuur is, werd voor een
moeder een lichamelijk gesprek, een lijf aan lijf gesprek, dat van binnenuit
tot haar kwam en haar bewustzijn beïnvloedde."

Dit is een bloedige bladzij in het dagboek.

En al die kinderen hadden een eigen karakter.

Ik boog mijn hoofd diep..

Menschen gaan in en uit en begrijpen het niet.

Nu hindert het mij mateloos wanneer ik zoon leventje
ruw zie vernietigen; ik zou karrevrachten er van willen koopen om ze •
een andere plaats te geven, zoo ver mogelijk van de menschen weg.

Ik weet, dat het leven op aarde bijna een
zegen kan zijn.

Wat je
ziet is een doodeenvoudig masker.

Ik geloof, dat ik wel wat met die
gekke liefde van doen zou willen hebben!

Zie je, dat raakt kan noch wal.

Karei is er
niet — moeten weten hoe hij het heeft gemaakt.

„En nu gaan we kleurtjes koopen. Oom Frederik?”
„Dat zullen we nu beleven, René. Kom maar, je zult ze hebben en
papier waar je die kleuren voor koopt.”

Ik maak Indische figuurtjes, die ik reeds jaren
geleden instudeerde, omdat ik het handengebaren en het veelzeggende
van die handeling zoo leuk vond.

Ze stellen er
zich veel van voor, de kinderen zullen goed leeren en later voor de
wereld een taak aanvaarden.

--

Een afschuwelijk masker is het!

Ik sta naast hem te kijken, maar ik moet weg.

die in dien

tijd Mozes in zijn taak steunde? En wanneer ik u zeg, dat Mozes mij zijn woord kan schenken, gelooft u dat? Waar denkt ge dat Mozes, dat al die andere grooten van ziel en geest zich thans bevinden? Hoe stelt

264

gij u de 'verdeeling der Hemelen voor? Gelooft u in brandende hellen?"

„Neen, dat niet.”

„Ik wensch u geluk, anders zouden wij nimmer tot overeenstemming komen. Er zijn geen brandende hellen. Nogmaals, Mozes kreeg zijn inspiraties van Engelen!

Laat moeder u 'deze uren verklaren.

Is dit nu

zoo onbegrijpelijk? Frederik leefde door mij!

Ook al keert gij tót het

stoffelijke leven terug en toeft het andere leven in het leven van den geest, de „Astrale Wereld" genoemd, eens zijt ge vrij van de stof en blijft ge in dat leven voortgaan.”

Karei kijkt zich de oogen uit en René zit daar
weer ei> kijkt naar zijn kunst.

René voert je tot de eenheid van deze wereld,

Ik deins voor niets
meer terug.

Doe je het?”

„Ik heb je al eerder gezegd. Erica, dat je eigen leven de dingen
vastlegt!

Ik geloof, dat Hans denkt: „goed
zoo.”

Goed zoo

ga elke dag zo verder

Beide grootmeesters dalen nu in
zijn leven af.

Maar wat wij zelf kunnen is niet aan anderen te schenken,
probeer je het, dan sta je voor een gaping en je verliest alle houvast.

De God van het leven verstaat ons
altijd!

Al met al een prachtdag.

Hij was het, die
mij naar Jeruzalem stuurde om Golgotha's antwoord te ontvangen. Ik
weet nu, hummels, waarom de Apostelen van Onzen Lieven Heer, van
Christus, in slaap zijn gevallen!

Mijn vrienden willen me vernietigen en naar een

boerderij zenden, om achter de varkens te overpeinzen wat een Sfinx
en een Godin van Isis je te schenken heeft.

Rachi Hadju zou er mij later een verwijt van maken,
ik weet het!”

Nu weet ik niet meer waar ik
aan beginnen moet.

„Maar kan „Sproetje” dat helpen, René? Dacht je waarlijk, dat hij er
zoo’n zin in heeft om je te plagen?”

Hun voetstukken vallen ineen, hun heerschappij
is vernietigd, zij leven voort, maar in diep, schier onmenschelijk
lijden.

Dan weten wij op aarde eerst waarvoor wij eigenlijk
leven, wat nog voor vele volkeren een groot raadsel is en blijft,
omdat de hartstocht nog overheerst

„Wij bevinden ons hier aan de grens van de tweede en de eerste sfeer,
André.

„Gerhard”, riep André en vloog op hem af.

Hier kunnen wij niets meer verbergen.

Niet één demon zal dit
zieke organisme op gang kunnen brengen, want dóór de geest, het
eigen bewustzijn van de zieke, kan een astraal wezen pas contact hebben.

Enige jaren gingen voorbij en men gaf hem zijn vrijheid
terug, want hij scheen volkomen normaal. In hem leefde het grote verlangen
naar liefde.

Vanzelfsprekend beleven ook wij tijdens
onze aardse levens de psychopathie, omdat die als alle andere graden
een eigen levensgraad vertegenwoordigt.

Alléén de domme, onbewuste
persoonlijkheid zuigt zich ineens vol. Zij die dit meermalen hebben beleefd
aan deze zijde passen daar wel voor op en waken er nu voor dat
geen algehele instorting plaatsvindt.

Hierna sprak hij:

„Wie in Hem gelooft en door Hem geleid wil worden, kan nimmer verongelukken!
Ga verder, mijn André.”

Ze had niet

gebroken behoeven te worden, indien ze haar eigenliefde niet had bezeten.”

Dit meisje is in haar karaktereigenschappen
veel verder dan hij is of zou kunnen voelen. Ik zie dit kind ruimer en
als ik haar leven volg, dan komt er in mij warmte.

Ik dank u nogmaals voor alles wat u voor mij hebt gedaan. Ik
zal u nooit vergeten.

En tot André: „Mag ik mij even voorstellen?
Ik ben D. H., ziekenverpleger. Hij is aan mij toevertrouwd,
maar heeft vanmorgen de benen genomen.

Zijn innerlijk leven had zich gesplitst.
(vind ik zelf niet Goed)

Die mensen wisten niets van de dood af en toch
hadden ze hem door hun uittreden moeten leren kennen, want zij
gingen immers door de dood naar het eeuwige leven!

(Het word steest erig)

Lien vertrok en zij zou weer haar best doen.

Ze stuurt André haar gedachten toe
en zegt: Het gaat mij goed, ik geloof, dat ik heb overwonnen.

„Meester Alcar legde er zijn eigen gevoelsleven aan vast, Lien. Hij wilde je laten voelen en je aantonen, wat je door deze strijd kon verdienen.”

Ga verder, lieve ziel
van mij en van Hem, die ons geschapen heeft.

Nu zeg je, dat ik je eerst alles geef en je daarna alles weer afneem. Is dit waar?

„Wij spreken af, dat u donderdagmiddag om twee uur bij mij komt.”

Lien geeft er de kracht voor, want haar wil is veel sterker geworden. Nog één aanval, denkt André, en de demon kan haar niet meer bereiken.

Maar dat wat hij gaf behoorde hem niet toe. Weet je, Lien, wat het uiteindelijk is? Als je iets doet of geeft, dat je met bloed en zweet hebt verdiend, geef je en pluk je bloemen uit het hof van Gethsemané.

Zij dronk en gaf zichzelf weg.

Het verscheurde

ons éénzijn.

„Wilt ge u volkomen gereed maken voor uw kind? U voelt toch zeker, dat gij haar persoonlijkheid hebt beïnvloed? Uw kind staat aanstonds voor deze wereld open.

Mijn

hemel, denkt André, wat is er met u gebeurd? Hebt gij uw jeugd afgelegd? Zijt gij ten onder gegaan door het leven, door de weelde, waarin u leefde? Schrijnend is het.

Doch thans is ze reeds lang aan het werk. Annie praat graag; zij heeft het altijd over mijn boeken en over de Rozekruizers en zij zegt tegen iedereen, dat God alles voor haar is, dat de mensen vertrouwen moeten hebben en dat zij zich geheel aan Hem moeten overgeven, of zij zullen er nooit komen. Je moet je staande houden en het goede willen maar de mensen willen dat niet.

In het maatschappelijke

leven zal Jetje niet uitblinken, hiervoor is zij té geestelijk ingesteld.

Deze man zoekt een ander type.

„Je sprak gisteren over geestelijk voedsel, André, dat Jettie moet verwerken.

Dit is de kloof, voelt André,
tussen deze twee mensen, die als man en vrouw tegenover elkaar staan
en zichzelf ten opzichte van God niet durven bloot te geven, omdat de
man weigert waarlijk lief te hebben.

Gans haar leven lag voor mij open, terwijl
zij bij mij slechts datgene voelde, wat ik wilde, dat zij zou voelen en
zien.

Zelfs het beroemde Oosten weet er niets,
geen woord, van af.

De hemelen, overvloedig
vervuld van vele heerlijkheden, ontroeren de mens door de
liefde, die zich dan in cosmische wijsheid openbaart.

Het ene verschijnsel trekt het andere aan; het ene tafereel verbindt
zich vanzelf met het volgende gebeuren.

André begrijpt heel goed, dat Mientje nimmer meer alleen zal zijn,
want nu is de ellende reeds begonnen.

De eerste
dagen voelt zij zich iets anders, maar al spoedig bemerkt Mientje, dat
het nog erger is geworden

Wij gingen „in”, wij begrepen, wij voelden, wij waren dankbaar,
innig, heel innig dankbaar. Toen knielden wij neer en baden.
„O, mijn God, hoe groot, hoe goed zijt Gij. Hoe moeten wij U
danken. Kent men U? Vader, onze Vader in den Hemel, wij
danken U.

Menschen der Aarde. Ziet uw eenigen God, die alléén „Liefde” is. Wij gaan verder, steeds verder en hoger, waar andere planeten ons opwachten.

Wij gaan daarheen, waar de rust ons wacht en het niet-begrijpen ver van ons is verwijderd.

Ach, lieve Myra, je zal mij helpen, bewust of onbewust, waar je ook leeft, toch zal je mij steunen. Je zal in mijn nabijheid leven en mij die kracht schenken, zoodat ik alles zal begrijpen en kunnen geven, totdat mijn ziel leeg is en wij samen terugkeeren.”

Wij zijn gereed en vragen: „Kunt gij voelen of waarnemen, of gij zelf dat wat „in” de moeder leeft, bezieling geeft?”

„De Goden zeggen mij, dat ik, die thans ben verbonden, de bezieling ben voor het stoffelijke kleed dat „in” haar groeit en zal geboren worden, indien de God van al het leven wil dat dit zal geschieden.”

„Opperpriester van Isis, de Goden zullen u daarop antwoorden.
Als gij doorgaat geestelooze vragen te stellen, dan moet gij u
verwijderen en zal er een ander voor u vragen stellen.

„Uw vraag is niet duidelijk gesteld, maar ik begrijp u en zal u
antwoorden: De woorden, die gij spreekt en die tot mij komen,
hoor ik in mij.

Waarvan
ik u vertel is niets bekend.

Hij begreep tevens, dat ik hem kon volgen en dat hij mijn
concentratie niet kon vernietigen. In gedachten voerden wij thans
een hevigen strijd, deze was nog afschuwelijker dan tusschen
leven en dood.

Nog steeds hoorde of voelde ik niets van mijn leider en ik
wachtte geduldig af, alleen kon ik niets tot stand brengen.

Wilt gij u neerbuigen, Vader
van Isis, de Goden volbrachten een wonder.”

Hij

dacht reeds, dat hij mij kon vernietigen en vroeg opnieuw, maar
op sarcastische wijze: „Hoort gij, priester van Isis, wat de Goden
thans tot u zeggen? Kunt gij hen duidelijk hooren? Is uw gehoor
onmetelijk? Bent u in harmonie, zoodat gij weet, wat gij zegt?
Is dat in u, voor de vernietiging van u zelf?”

Toen hij was uitgesproken, beleefde ik iets.

Hier leefde het gif van den Tempel van Isis en daar moest en
zou een einde aan komen en den tempel gereinigd worden.

Op de weide kwamen wij tot het volle bewustzijn en allen, die
als wij het wonder beleefden. Een kroon heeft geen beteekenis,
wanneer de liefde niet is in hen, wier hoofden gekroond zijn.
Het machtige, dat een gevleugelde kan genieten buiten de aarde
om, meester van Isis, raakt het onmetelijke vergezicht.

Daarin ligt de weide, tusschen
hemel en aarde en zij heeft verbinding met beide werelden.

Lyra leefde op aarde, ook ik en wij waren één. Straks zouden
wij weer uiteen moeten gaan, om een andere oorzaak en gevolg
goed te maken. In dat vorige leven hadden wij zelfmoord gepleegd,
daarna moesten wij wachten op een nieuw organisme
en werden wij weer geboren.

Aan jou zal de wijsheid gegeven worden en
het weten, dat ik op je wacht en dat je mij roept, mij gereed te
maken. Ik weet, dat het een groote genade is, toch kunnen wij
die genade ontvangen, als je doet, beste Venry, zooals de wetten
het van je vragen zullen de wonderen geschieden.

Jij brengt nu de liefde, in andere
levens ben je onbewust en zal je vragen „waarom en waarvoor”.
Laten wij beginnen, beste Venry, en onze eerste afrekening zullen
de Goden aanvaarden, zoodat je op dit leven kan terugzien.

Je hebt den dood overwonnen,
beste Venry. Ken je nu den dood? Heb je mijn warmte
gevoeld? Van nu af aan kun je over mij beschikken en je moet
weten, dat ik er steeds ben.

Wij allen groeten u en aanvaarden u in ons
midden. Mijn lieve, lieve Venry, niet mijn wil geschiede, doch
die van hem, je leider, die zei, dat je priester was.”

De één komt rustig, een
ander plotseling, sommigen door het gif van anderen.

Toch
leefde ik in het leven van Venry, want beiden waren nu geheel
één. De dieren vielen in slaap en losten op, de meesters hadden
gevoeld, dat zij mij daarmee niet konden bereiken.

Toch hebben

wij levens beleefd, waarin wij bewust waren, doch na ons sterven hebben wij eerst het groote wonder leeren kennen.”

Maar daarin zijn zij zot of krankzinnig,
want wie spot er nu met deze zoo ongekende, ontzaglijke,
onmetelijke, ja Goddelijke wet.

Als de genezing volmaakt was, hield
men met concentreeren op, allen werkten mede, wanneer het
een buitengewone toestand betrof.

Nu begreep ik, dat er iets was.

Hij zei tot mij: „Ziet u, leerling-priester, de dood wacht u en gij kunt inslapen.

Als ik je vraag ga beantwoorden, beste

Venry, dan doe ik dat, omdat je zoo flink bent en naar mij wilt luisteren. Neen, mijn beste, Hij leefde voor mij, want toen er nog geen Leven was, kon er ook geen Dood bestaan.

In wezen bent u onnoemlijk

rijk, de veelheid van uw rijkdom overstraalt mij, het is in mij gekomen en het verzacht mijn verdriet en het verstomt mijn haat, zoodat ik alles kan vergeten en vergeven. Indien ik u thans ga kennen en uw machtigen wil ga voelen, komt dit, omdat ik in uw nabijheid leef en één ben met u, in leven en dood.

De Goden zonden haar

het onbewustzijn in een menschelijke gedaante, doch een demon daalde in haar af.

Nu vind ik het heerlijk, beste

Venry, wij hadden één geheim en dat maakte mij gelukkig.

Alleen daarvoor reeds, was het waard alles te aanvaarden, wat de meesters mij oplegden. Maar ik weet nu, dat alles door je leider is geleid, ook de mismaking van haar gelaat, alles, Venry.

De meesters hadden het moeten zien, zij allen zijn zeer begaafd.”

„Hoe ben je te weten gekomen, Dectar, dat hij mijn Vader is?”

„Ik ging zien, Venry, op de plaats heb ik alles mogen zien.

„Ja, Dectar, de wormen hebben eens je lichaam opgevreten, doch jij zelf beleefde dat afschuwelijke proces, dat alléén onbewustzijn is en armoede beteekent.

De

zwartekrachten lagen hieraan vast, doch ook de hogere, die tot heil van de menschheid konden worden gebruikt.

Nu wist ik alles, maar toch bleef ik hem volgen. Dan droeg hij haar zijn woning binnen.

Opnieuw ging ik vragen stellen, voelen en denken en werd ik wat rustiger.

Hij heeft ook

mij herkend en mij vervloekt, doch dat doet mij geen kwaad. Hij kon mij niet bereiken.

Als gelukkige kinderen omhelsden
wij elkander.

Maar ik wordt beter, is 't niet, Venry?"

„Je kunt daarop vertrouwen, Dectar."

Wij volgden nu samen de werking van deze magische kracht en
kwamen overeen, dat ik hem na de duisternis zou helpen.

Dectar zegt, dat je leeft; hij ziet je op aarde en in hem komt
je liefde. Die liefde is van zijn ziel.

Nu zijn wij één,

Lyra, in andere levens zullen anderen je toebehooren, doch ik
leef in je, maar aan hen heb je goed te maken. Ben je gereed voor
het gif, Lyra? Wat ons wacht, zal een kastijding zijn, doch het
belevan daarvan is onze ontwikkeling voor dat andere leven.

Het allerdiepste

leed leggen wij ons zelf op, maar het zal onze zielen doen
ontwaken en ons één-zijn bevorderen.

Hun astrale lichamen waren
donker en demonisch was de uitstraling, die van hen uitging.
Ik was bereid om hen één voor één te doorsteken, doch daarvoor
bezat ik helaas geen wapen. Ik moest toch reeds tevreden zijn
met hetgeen ik had beleefd.

„Als ik in die wereld zie, dan verliest het zonnelicht aan kracht
en dringt niet door dat andere licht heen.

Zij hadden
met den Farao de leiding over dit land in handen en het
waren de heelmeesters, de chirurgen en de medicijnmeesters of
kruidenkenners, de godsdienstleeraren en de kenners van goed
en kwaad.

„Je bent niet gewend op volle krachten te denken. Menschen die
op volle krachten denken en voelen, zijn heel spoedig uitgepuu

Al die andere mensen leven op halve krachten, dat is het halfwakend bewustzijn en daarvan vertelde ik je reeds.

Het geheimzinnige hiervan, zoo ook het geweldige begreep ik en hun één-zijn was mij duidelijk.

Is mijn stemgeluid ook maar in „iets” veranderd?”

„Neen, lieve Moeder, in niets bent u veranderd en u maakt mij zeer gelukkig.”

In zijn concentratie voor aardse wezens, mensen en dieren, hoe gevaarlijk de dieren ook en de machten en krachten van mensen waren, hij scheen onfeilbaar te zijn.

Maar ik bleef in mijn eigen omgeving, bezocht de andere cellen en keek naar de priesters, waarvan ik er nog niet één had gezien. Het aantal cellen, dat ik bezocht, mocht ik niet vergeten, want ik wilde het Dectar vertellen.

Blind komen zij uit die donkere hel en weten niet meer of zij leven of dood zijn. En alleen, Venry, omdat zij niet voorbereid waren.

Het eerste geheim en wonder was, dat de meesters door dezen muur heen wandelden.

O,
welk een macht bezit Isis, hoe machtig, zei ik telkens tot mij zelf, hoe verschrikkelijk is alles, is Isis met haar geheimen.

Ik begreep maar niet, waarom andere mensen,
zooals mijn Vader en Moeder, er niet van vertelden.

Doch slechts alléén, wanneer ik
sliep, kon ik uit mijn lichaam gaan. Bovendien wist ik precies,
wanneer dit zou gebeuren.

En
toen mijn ouders elkaar beteekenisvol aankeken en mijn Vader zenuwachtig werd, bleef ik dit zeer merkwaardige verschijnsel volgen.

Daar zakte mijn toorn.

Een volgenden keer ging ik tot mijn Vader met nieuwe vragen over andere onderwerpen, en werd daarbij plotseling zoo boos, dat hij mij verschrikt aankeek en vroeg: „Wat is er, Venry? Heb ik je iets gedaan of wat verkeerd gezegd?”

Ik gaf hem geen antwoord en rende het huis uit.

Overal zag hij leven, mensch en dier had dit bezit aanvaard. Hoe wonderlijk was dit overgaan. Dit had hij nog niet beleefd. In hem lag deze planeet en hij las in dit ontzaglijke lichaam als in een open boek.

Maar nog leeft op deze planeet leven, is dit dierlijke leven aanwezig en duizenden, neen miljoenen jaren zullen er nog voorbij gaan, voordat dit leven is opgelost en op den hoogsten graad overgaat, wat voor het zieleleven de planeet aarde is.

Geen

hoogere sferen zul je dus kunnen betreden, wanneer je de daaronder bevindende sferen niet kent.

"Hoe wonderlijk is toch reeds deze natuur, Alcar."

Alles wat je ziet, André, dijt uit, ontwaakt en beleeft dit groeiproces.

Op den tweeden graad wordt het menschelijke wezen dertig à veertig jaar oud.

Hij zag groote en kleine lichamen en alles dwarrelde dooreen, ging in elkaar over en werd door het krachtige en grootere aangetrokken, om toch weer een eigen weg te volgen.

In het aardsche, dus stoffelijke leven, gaat de mensch van den eersten stoffelijken graad naar den tweede en dit is in het rassenprobleem op aarde waar te nemen, wat ik je straks duidelijk zal maken.

In dit dier zie je reeds een beenderenstelset

.

Op den derden graad, dus op aarde,' zal ik je dit wonderlijke duidelijk maken, want daar was het, dat deze stoffelijke maar dierlijke wezens, die dus reeds gestorven waren, in het heelal oplosten, omdat zij een lageren graad in dit cosmisch plan innamen.

Men vindt hen

terug die hier .waren, één en twee graden hoger en dat is de mensch op aarde in zijn volmaakte lichaam."

Dan zal ik je dit

duidelijk maken en aantoonen, dat dit niet mogelijk is.

"Ja dat geschiedde, doch hier zijn millioenen overgangen, dus graden van ontwikkeling. Het eerste, tiende, honderdste en duizendste stadium was reeds opgelost en in het embryonale

leven overgegaan.

Cesarino zag hem aan zooals slechts een
kind kijken kan, doch een groot geluk ging door hem heen.

Daarna zag Cesarino tot zijn leider op. Geen woord werd er echter
gesproken.

In dit licht kwam nu leven en dat
leven trilde in het heelal voort; hij voelde wat zou geschieden

Al deze mensen nu, vragen om verbinding.

Mijn God, dacht André, hoe groot zijn Uw wonderen. Als
kind reeds bezat hij geestelijke gaven en zag hij in de onzichtbare

wereld.

Dan hoorde hij Alcar zeggen: "Je ziet, \

1

André, alles ligt vast. Ook al ligt het duizenden eeuwen terug, ~
alles kunnen wij tot ons trekken en er opnieuw in overgaan.

Aan niets anders kon je denken
en in je opnemen, wanneer één ding je bezig hield.

Toch straalde ook daar
ieder voorwerp zijn eigen kracht uit, maar men kon dat niet zien.
Hier echter zag men die uitstraling en daaraan herkende men
het innerlijke bezit van mensch en dier.

Dit was het verleden en toch opnieuw
tot leven gebracht.

Zijn leider bezat een groote
liefde voor hem, die hij uitbeeldde en ook uit den mensch, die
daar poseerde, straalde eenzelfde liefde, doch zijn leider bezat
meer licht, wat hij kon waarnemen;

Dit

gevoel bleef, het werd zelfs heviger en krachtiger, waarvan ik mij niet kon bevrijden. Ik raadpleegde den geestelijken broeder, die ook mij hielp, doch hij kon mij daarvan nog geen verklaring geven. Alleen zeide hij: "Wanneer men aan deze zijde zoo iets voelt, heeft dit een diepe beteekenis.

Wat het ook tot stand brengt, al is dit dierlijk en verschrikkelijk, het wezen leeft en is zich bewust van hetgeen het doet. De één geeft zich voor het vernietigen van anderen, een ander jaagt naar stoffelijk bezit, maar allen gaan ten onder.

De bekende verschijnselen

ging hij nu voelen, zoodat hij spoedig dáár zou zijn, waar zijn

leider was en van waaruit hij dit beeld had ontvangen.

„Waarom, Sientje?”

„Dat is nog al glad, Karel, ze moeten die ogen hebben en die ogen heb ik, die had ik trouwens altijd.”

„Wat is er met jou gebeurd, Sientje?

Direct naar de dokter, Sientje, je hebt koorts.”

Zij niet, dat

hoort zeker bij de rijken en dat heeft hij nog te leren, is het niet zo? Bernard zit daar en praat rustig met zijn meisje, hij heeft dat vandaag moeten missen.

Je zult nooit spijt van mij hebben, je zult nooit eens treurig om mij hoeven te zijn, ik ben altijd dezelfde voor je, ik zal je dragen, Irma. Ik zet je in mijn eigen paleis en dat is oneindig diep.”

Hij

ligt aan je voeten en hij zet zijn leven voor je in, dat kan Jeus
en hij doet het, nooit meer kijkt hij naar een meisje.

Elly kijkt zo nu en dan, is dat eventjes een fijne knul, heeft zij
de verkeerde niet genomen? Maar dan is dat te laat, hij wil geen
ander meisje meer, dit is het, voor zijn Irma wil hij sterven.

Jij denkt,

ik moet die rommel niet en je krijgt je rommel ook niet meer
op je jasje, ze hebben je daar niet meer voor nodig, daar hebben
ze nette jongens voor nodig, geen raddraaiers, maar je had toch
maar iets leuks kunnen leren.

En wat

dat is, heeft hij in Emmerik leren kennen, de mensen loeren dan
op je eigen leven en sta je voor duizenden zaken die je net niet
moet.

Mijn jongen is ziek, ik

voel het, ook al is dat kind in 'n ander werelddeel, ook onfeilbaar

voelden velen het waarachtige ervan en dat door deze
Goddelijke — „Snoertjes”! Gans uw Bijbel is erdoor opgebouwd!
Uw Paulus en uw Profeten, aanvaardt het, werden door
deze „Snoertjes” van Goddelijke wijsheid voorzien.

Toen reeds liet Jeus de bal rollen —
en deed nu wat het snoertje van hem wilde! Néé, hij is nu als
die kracht is, geworden! Hij is het! En dat door Casje! De jongens
zeggen, hij is altijd iets aparts, ze hebben gewonnen, wie
denkt er nu nog aan brand? In tien minuutjes zijn ze het al
vergeten. Maar Jeus vergeet het nooit niet, voor zijn leven was
het 'n enorme schok.

Een kind van zes staat tegenover 'n vrouw van
vier en dertig — het kind begrijpt alles, het leven voelt alles en
is als 'n gerechtelijk woord.

Hij vraagt haar: „Meind giij dat werkelijk? Zü giij now uut ow
ooge kie'ke? Zui dat nooit meer doe'n.”

Dan heb je ontzag voor je eigen vlees en bloed en dat voelt de Lange.

Jan gaat het Petrus vertellen, gelooft hij. Wat zullen de engelen lachen.

Ja, ze rusten lekker uit. Om 'n uur of twaalf eten en drinken op bed ... dan zo'n fietstochtje langs de wacht en de nieuwe duiven laten vliegen, een machtig mooi leventje is het voor Hendrik en Gerrit.

Hendrik zag de vlammetjes niet, maar Jeus wist, het gebeurde door de krachten van Hendrik, ook in zijn leven zag hij die wolken, waardoor deze dingen konden gebeuren.

Voor hoeveel gevaren staan wij tweeën nog? Door hoeveel van deze tijden moet ik dat leven trekken? Maar hij is er voor en zal dat bereiken!
En de wetten van Onze Lieve Heer eisen het, zij willen niet anders en aan de zilverwitte snoertjes zie je, dat er weer iets anders gebeuren gaat en geeft het leven je altijd weer iets moois,

iets lieflijks ook, echt iets voor ziel, leven en geest en springt het menselijke hart open als 'n bloem in de Lente! Waarachtig, ook dat is de moeite waard om het te beleven!

Dacht je, Gerrit, dat je

Crisje voor de gek kon houden?

De jongens slenteren zo rustigjes weg het bos in, onder hun jasjes zitten de kwatta's. Als er daar genoeg zijn verstoppt, trekken ze.

Nu ben je net weg.

En er is gevaar aan verbonden. Ze kunnen je doodschieten, maar doodschieten is niks! Je leeft toch! Je kunt niet eens doodgaan, als je dood gaat lééf je verder! Anders waren Jan Knie'p en oome Gradus er nu niet. En die zijn er ook! Daar gaan ze, ze willen verder, hoe is het mogelijk, ze denken als hier... als ze hier deden.

„Vertel mie’n is gauw, Jeus, wat gij door verdie’ne kunt” ...
komt er in ’n brief van z’n broertje. Is dat wat? Hendrik stikt
van de centen. Waardoor? Waardoor ben jij zo ineens rijk geworden?
En moeder? Moeder weet niks. Zij mag het niet weten,
maar bij mij krijg je dertig gulden in de week en hoef je niets
voor te doen. Néé, dat bestaat niet, denkt hij, maar Hendrik
schrijft nogmaals, hij moet terugkomen, hij moet zich daar niet
door zo’n rijke man laten belazeren, geld zat! Wat doet de baas
nu? Nog wil hij de rijke man ’n kans geven, maar loopt zich
weer te pletter.

De burgemeester en mijnheer pastoor geven mij gelijk.
Jij gaat je leven veranderen en verbeteren of je moet hier weg.
Wat wil je? Crisje zal het nog eens proberen en Hendrik heeft
al geleerd om ja en néé te zeggen, wanneer hem op fatsoenlijke
wijze gevraagd wordt naar zijn mening.

Hij rent naar beneden, maar zegt niets,
dat begrijpen ze hier toch niet.

Toen wisten Crisje en de Lange waarom Trui zich
zo druk maakte en moesten zij haar nog dankbaar zijn.

Alleen en verlaten slungelt hij over de Emmeriksche weg.

En dat is het! Dit zat in haar
keel, ook al dacht zij, dat zij alles overwonnen had, dit bleef en
nu heeft Jeus haar geholpen? Ze ziet nu ook, om zijn hoofd ligt
er als het ware 'n stralen-krans! Jeus leeft onder 'n macht en
die is niet des duivels, het kan Onze Lieve Heer wel zijn.

Nu uitrekenen hoeveel flesjes die knul in een week klaar krijgt.

Dit is iets, moe'der, bedenkt hij, voor

buikpijn, slijmvliezen, natuurlijk ook voor de kinkhoest, voor mazelen en de pest, voor jicht en bulten op de kop.

Dat van haar gaat over de straat, dat van Crisje krijgt steun en kon zij even niet meer tegen op en werd nu de onwaarschijnlijke winst voor Jeus.

Ik mot ter now jao eiges um lache. Ze zoepe zich 'n ongeluk van dat grei en make de minsche wies daij nooit meer kran'k kunt worre, maor ik kèn dat sméérige zootje. Ik kan der van mèt praote.

Hij snapt nu niet, dat hij niet dadelijk naar Emmerik is getrokken.

Dit is het! Het leeft in je en het wordt 'n strijd op leven en dood.

Het gaat hier niet meer om eten en drinken, maar

om Goddelijke zaken! Is het zo'n wonder, dat Crisje niet meer kan slapen? En dat zij zich flauw bidt? Hendrik toch! Onze Lieve Heer toch! Hoor je Jeus praten, Lange? Heb je Trui gehoord, Lange? Wat zegt Onze Lieve Heer ervan? Crisje moet naar armenzorg, Lange, waarvoor jij rilde en beefde.

Dat moet je zelf voelen, eerst dan weet je, wat moeder voelt, maar machtig is het. Ze proberen het allemaal, maar andere vrouwen kunnen het niet en is direct te zien.

Hoe bestaat het Crisje, je zou nu zeggen, vanwaar krijg je deze gedachten, op stuk van zaken is Fanny oud en in het leven kan er van alles gebeuren. Wil je hier niet van weten? Mens en dier beleven nu 'n paradijs en daarvan hebben de profeten verteld. Jeus en Fanny zijn er aan begonnen!
In de morgen ziet Fanny er al iets beter uit.

Het bloed stroomt, een hartje klopt er, net 'n tikkertje, de hersenen werken op volle kracht en zijn onfeilbaar op één

punt ingesteld, tóch weet de ziel of de persoonlijkheid niets van
het ding, niets van de grimassen, het geklauter, het acrobatische genékbrekerij,
niets — maar is toch één met al de radertjes, die
wonderbaarlijke stelsels van dit geheel, dat ziel, geest en leven
heet! Maar 'n ongekend ding is en mens wordt, indien het leven
menselijk gesproken en doorvoeld, in harmonie is met het dagelijkse
of 'n ander zegt: hadstikke gek, bergt op dat leven,
steek het maar dood, geef het gif te drinken, van die soort
hebben wij er zat.

Twee

ogen heeft hij om ermede op de dag te kijken en twee andere
die het leven van binnen bezien en 'n ongelooflijke ruimte beleven,
maar daar hebben de anderen niets van en kennen zij
niet eens. En met die ogen kun je door 'n kist zien, in 'n graf
kijken ook en verder, zover als je maar wilt en dan zie je mooie
dingen.

Deze stenen beelden of deze

— lucht — waarin Onze Lieve Heer leeft en vader is? En die
lucht, die hemelswaar vader is, is hem duizend maal meer waard
dan al dit van de wereld, dat niets te betekenen heeft.

Doch nu door

Casje. Die is het, die hem van zijn stoffelijke stelsels bevrijdt!

En dan kan Jeus vliegen, reizen maken met José, maar later

juist mèt Casje en worden hem de wetten van Onze Lieve Heer

voor je leven verklaard en weet Casje alles, alles van! Dit —

Spielzeuch — voor Casje, Jan, wordt dan een geestelijke „Harp”!

Heb je z’n Harp nog niet gezien? Jan?... De God van al het

leven ziet nu al, dat alles goed is.

Jeus.”... Ineens overvalt hem, dat die ander weet

hoe hij heet.

Maar vader was ter eiges bij. Hoeraaaa... ik ga

het snappen! Hoeraaaa,... maar wacht eens eventjes? Kan een

Toren van David vader helpen? Née, want vader heeft hem

gezegd, dat hij het zelf moet doen en dat hij daar voor Onze

Lieve Heer werkt.

Voor vader werd er gebeden en ze dachten, dat vader in

het graf was.

Vader is dood, maar vader lééft nog. Ik moet verder en opnieuw beginnen, dit is niks, moeilijk is het.

Onze Lieve Heer is hier en daar. Ook José is er en zijn beschermengel.

Wat heeft hij 'n bende
zorgen in z'n hoofd. Jeus zal zich kapot werken voor Crisje,
z'n broertjes en z'n zusje, ze vindt het geweldig, van eiges, maar
gaat dat niet te ver?

Let nu eens op, Crisje, hoe gevaarlijk dit wordt.

Moeder kan bidden, hij moet het nog leren.

Voelt Gerrit niks bijzonders? Néé, die trekt zich van de beelden
geen cent aan.

Echt fijn is het, zeker, maar vader kan hem nog meer vertellen! Wat kan vader met z'n gespeel voor moeder verdienen? Niks! Geen cent! En dat is nu de heilige waarheid! Kunnen zij er van eten? Kan vader de landpacht betalen en verdienen, door z'n gespeel? Néé! Kletspraat is het! Hoe komt het toch, gaat hij in zichzelf verder en denkt thans voor het ganse huis... de zorgen zijn het... dat grote mensen zich zó druk maken over deze zaken, die toch geen waarde bezitten? Wanneer Crisje te horen krijgt: „Als ik praot, moe'der, vinde de minsche dat mooi, wa, maor wat kan'k der veur koope"? weet zij het ook en is het haar duidelijk, dat Jeus met haar al deze zorgen draagt.

Jan toont Jeus nu z'n prachtige bloemen. Ook nu wringt hij zich in die levens, waardoor Jan voelt, dat Jeus die levens beleven kan en die levens hém tot het Oosten brengen, omdat hij precies zegt waar ze vandaan komen, wat Jan ook weet! Ook door z'n vogels krijgt hij deze bewijzen van aanvoelen, het éénzijn met al het leven — waarvoor Jeus gevoelig is en die sensitiviteit bezit.

„Begrie’p gij dat dan nie’t, dèn wèt jao alles!”

„Da’s ow contact”... komt er van Jan, maar hij vraagt:

„Wat is contact, Jan?”

„Contact is, Jeus, dat gij met dèn kunt praote.

Jeus ziet Crisje voor zich en haar gebelk om vader, haar lange, ’n gebeuren, dat hem diep trof en waarvan hij nóg de slagen voelt. Jan voelt echter, ze krijgen nu wetenschap te beluisteren, een ruimte is het.

En achter dit alles leeft de eigenlijke wèt, waarvan de mensheid niets weet, omdat de menselijke ziel èn de geest nog moet ontwaken.

Dat beleef je hier niet elke dag en wanneer het soms tot je komt, lijkt het kletspraat, ruw gekakel, onmenselijk gedoe wordt het, als je er even op door denkt, maar dit? Dat is iets anders, weten ze al zolang en hebben ze van Mina gehoord, hun vriendin, waarvan Jeus de eerste luiers kreeg. „Waar hèt gij deze vogels gezie’n Jeus?” vraagt Jan.

Nietwaar soms? En nu kun

je je 'n groot en sterk mens voelen, als je wilt ook nog je schouders
ophalen voor 'n stel mensen als deze twee, Jan en Anneke,
Onze Lieve Heer wil, dat „ZIJN” kinderen alles van „HEM”
onderzoeken en het enige goede, voor zichzelf en voor „ZIJN”
ruimte behouden!

Maar, waarom heeft Onze Lieve Heer zo'n stel mensen in 'n
achterhoek neergeplant? Had „HIJ” deze zielen niet in het
Oosten 'n plaatsje kunnen geven, waar ze toch thuis behoren?
Ze zijn als bloemen van één kleur, deze twee, man en vrouw,
één lichaam is het, ook één gedachte. Als je ze ziet en beleeft,
schrei je van binnen, omdat je het zélf mist en niet kent, waar
millioenen mensenkinderen naar hunkeren

Gerrit Noesthede had het
altijd over de grote en oude garde.

„Da's um zoo te zegge, glad vergeete, wa? Maor dat kü gij
ons nie't wies make.

Wanneer hij nu denkt, dat Antoon hem een flink pak slaag zal

geven, komt er ineens redding en hulp, oome Jan fluit, het
machtige kwartiertje is voorbij en aan het getreiter een einde
gekomen.

Wat is het
leven toch mooi, machtig is het leven.

„Moje dat zie’n”, valt er over zijn lippen.

Oome Jan roept hem tot een
prettig halt, de fluit van oome Jan geeft hem even rust.

Maar bij hem
thuis kan oome Jan doodvalle. Hij snapt nu niet, dat moeder
zolang met oome Jan kan praten. Geen lachje zie je op dat
lelijke gezicht, dat geel is geworden van de warmte.

.

Ja, Jeus, al deze mannen vertegenwoordigen een eigen wereld,
maar het is er eentje van zweet en bloed.

Maar,
vergeet niet, Jeus, al deze mannen moesten eens beginnen en ook
zij kregen van het onbarmhartige leven een gevoelig pak slaag
en hebben dat dan ook moeten aanvaarden.

Daar weet men, waarheen wij gaan en wie tot ons
behoort, wie eeuwigdurend bij ons is en deel van ons leven blijft
uitmaken.

Zij is als een plekje van de aarde en als een hemelsch
oord, zij is beide, zij versterkt het organisme en het innerlijke
leven.

Op de „weide” ziet de moeder haar gestorven lieveling terug,
de man zijn vrouw, de zuster haar zuster en de broeder zijn
broeder, en geliefden als tweelingzielen elkander en zij beleven
daar hun geestelijk geluk.

Wat ik nu als gevoel bezat behoorde tot het leven van
Vader Taiti, maar ik leefde nu in een ander organisme en ik
maakte mij gereed om de reine liefde voor eeuwen te mogen

ontvangen.

Toen ik werd waargenomen, stelde de opperpriester zijn eerste vraag en die luidde:

„Waar bent u, priester van Isis?”

Mijn antwoord uit mijn wereld luidde en mijn stoffelijke mond sprak: „Ik spreek tot u uit een andere wereld.”

Ik stelde mij op de vaas in, mijn

leider liet mij voelen, dat hij gereed was en ik bracht het aardsche voorwerp tot hem. Ik boog mij diep en mijn mond sprak:

„Is de opperpriester van Isis overtuigd, dat de Goden hier aanwezig zijn?”

De verbazing was groot, allen huiverden bij het zien van dit wonder.

Hier is het steeds dag, en
ook de mensen worden steeds schooner.

Dectar, mijn ziel, mijn liefde, dit is geen afscheid, het is het begin
van onzen levensweg en de eerste steen van onzen Tempel, die
wij samen zullen bouwen.

Zeg hun, lieve Myra, dat de „liefde” het
allerhoogste is, wat wij mensen van de Goden kunnen ontvangen
en dat ook zij de „weide” moeten leren kennen.

In dat leven beleefde ik het machtigste wonder, dat door God is
geschapen.

„Mijn lieve Venry, welke naam je ook dragen zal, deze is mij
lief.

Die ziel daalde in mij af en ik moest
aanvaarden, dat het machtige wonder in mij bewust werd. Daarin
diende ik, daarin kon ik alléén dienen, daarin gaf ik mijzelf.
In dat leven beleefde ik het machtigste wonder, dat door God is
geschapen.

Na lang vragen
en zoeken kwam ik weer in het bezit van twee jonge leeuwen.
In korten tijd waren de dieren aan mij gewend en groeiden met

mij op, totdat het twee prachtige dieren waren.

Het menselijke leven was niet veel anders dan van het dier. In den mensch lag er bewustzijn, hij kon denken en voelen, ook de dieren voelden en dachten, alleen iets anders.

„Weet u, dat het mijn Vader is?”

„Ja,” kwam er, en tegelijk kwam de kist naar mij toe en drong zich aan mij op.

Dat niet begrijpen, Alonzo, breekt ons hart, omdat wij dan beleven dat men ons ziet als stoffelijke wezens en wij dachten toch reeds op weg te zijn, zoodat die hoogere bewustwording het éénige en allerlaatste in ons eigen leven als volmaakte eenheid wordt gezien.”

Wij zweefden naar Egypte en wij zagen dat er een nieuwe Tempel van Isis was geboren.

Daardoor leefde ik in de werkelijkheid, omdat alle gebeurtenissen, die wij beleefden de gevoelens en eigenschappen die wij ons eigen gemaakt hebben in ons blijven en van de ziel deel blijven uitmaken.

Ik raad je echter aan je in
alles te beheerschen. Ik weet nu, wat ik moet doen.

Nu echter was ik de leerling
van Isis, doch ik leefde in beide levens, waarvan dit leven
overheerschte.

Het licht, dat gevoel beteekende en in mij lag, wees mij nu den
weg.

Ik heb haar lief, groote God van ons allen
en zal een vader voor haar zijn.

Onmiddellijk voelde ik de doodelijke vermoeidheid van mijn
lichaam; door hun voortdurende concentratie hadden zij het
bijna vermoord.

Plotseling hoorde ik een vreeselijk gesis.

Maar ik moest denken en begon toch weer opnieuw alles
wat ik beleefd had te volgen.

Om de
wonden moet de huid krachtiger worden, niet op de plaats zelf,
dat komt straks.

Je bent nu uit het stoffelijke leven, maar toch blijf je daarmee verbonden, je hebt het reeds gevoeld.

Maar ik leef in het oneindige en ken al die wetten,
je kunt mij dus aanvaarden.

Gaven en natuurkrachten, wijsheid en verstand, gevoel
en intuïtie waren in dezen Tempel tot één geheel vereenigd. In
het kind was rust, ziel en lichaam waren in harmonie.

Het paleis van den Opper-God is van ijle stof opgetrokken.

Wil ik het je nog duidelijker
verklaren, dan zeg ik het volgende.

Veel schoons heeft hij ontvangen, doch hij
begreep het niet.

Ik had er reeds spijt
van, dat ook ik hem geen „goeden morgen” had gewenscht.
Toen hij tot mij terugkeerde en mij was krachtiger voedsel gaf,
zei hij: „Als gij wilt, kunnen wij naar buiten gaan, zoo gij het
wenscht, blijven wij hier.”

Als ik wilde dalen en op mijn beenen verder wilde gaan, dan
had ik dat maar te willen.

„Niet één blijft er achter, allen zijn gereed.”

„Hier moeten wij blijven, verder gaan voor u is niet mogelijk,
of het verlangen, dit alles op aarde te willen bezitten, vernietigt
uw innerlijk leven en dan kunt gij uw werk niet meer doen.

In het allerkleinste wezen

ligt die kracht, Dectar, maar in ons het bewustzijn ervan. Er is
slechts één God, mijn vriend, die aan al Zijn Leven gevoel en
bezieling gaf; één vonkje, dat van den hemel valt, vertegenwoordigt
„Hem”, door wien al deze wonderen zijn.

Ik ben gereed, je hebt alles, je bent één met mijn ziel,
wij beiden zullen eens „Hem” vertegenwoordigen, ons huis zal
zijn als de ruimte is en een ieder, die ontwaken wil, zullen wij
in ons midden ontvangen.

Ik keerde naar mijn woning terug, want ik wilde in mijn eigen
omgeving alles nabeleven.

Als ik kind ben, verlies ik
natuurlijk dit leven, of ik leg dit leven geheel af.

Er zijn in mij heel veel levens bewust, waaronder
er zijn, die ik verschrikkelijk vind, want daarin was ik
krankzinnig.

O, meesters van Isis, is dit de Godin dienen? Is dat uw wijsheid?
Zijt gij verzot op jonge levens.

Al zijn gaven werden op deze
wijze gesmoord en het hield hem in zijn ontwikkeling tegen. De
Hoogepriesters waren machtig.

Voor een kort
oogenblik was ik echter niet meer mijzelf, want ik wilde naar
mijn cel terug en ik had Dectar vergeten.

Hoe dichter ik het land
naderde, waar ik had geleefd, des te duidelijker werd ook dit
bewustzijn, want ik kon weer denken en voelen als voorheen.
Het was mij nu reeds mogelijk de taal te spreken, die ik in dat
land had geleerd, want alles, wat tot dit bewustzijn behoorde,
keerde nu in mij terug.

Men zal je concentratie volgen. Ondertusschen
zijn wij den Tempel weer genaderd.

Isis, mijn Isis, Godin van dezen Tempel, waar is hier de liefde?
Wij allen zoeken het licht, dat de duisternis moet verlichten.

Wij traden de ruimte, waar ik reeds geweest was, binnen. Een
©ogenblik later kwamen de Hoogepriesters en weldra werd met
proeven-nemen begonnen.

Maar de Pharao vraagt
steeds naar nieuwe wijsheid. Ga terug naar je cel, straks kom ik
je halen, want je moet heel rustig zijn en je daarop voorbereiden.”

Dan staan ook wij machteloos, kunnen niets
voor dit leven doen, omdat deze ziel voor dit leven is vernietigd.
Als zij dan eens sterven, leven zij daar verder en wachten op een
nieuwe geboorte.

In slechts enkele
seconden had ik dit geheime wapen gezien en kunnen volgen,
doch het voornaamste was wel, dat ik het had begrepen.

Hij voelde het
onmiddellijk en zag, wat ik deed.

Dat ging een tijdlang goed,
Venry, maar toen is mijn stoffelijke weerstand gebroken en kwam
de ziekte tot mij.

Maar dit neemt niet weg, dat deze verschijnselen door
mijn innerlijk voelen en denken tot mij zijn gekomen.

Want wanneer ik
mij maar even concentreerde, dan trok ik het innerlijke leven
tot in het dagbewustzijn omhoog en dan zou Dectar wakker
worden.

Wij kennen deze wetten. Doch
uit mijn innerlijk komt een stem die mij zegt het niet te doen.
Hier leren wij echter die wetten kennen, doch andere priesters
hebben het gezien en daardoor weten wij er heel veel van af.”

„Ik moet genezen, Venry, er zijn heel veel zieken.”

De winter en zomer zijn mij lief en ik kan zonder eten en drinken
en ben gereed de zieken te helpen, met alles wat in mij is.

Zij kennen vele

geheimen, Venry, en zij zullen je vragen naar hen te luisteren,.
want zij maken muziek en dansen hun schimmendans.

Maar er is geen licht, Venry, alléén duisternis. Eens zullen alle
dooden weer opstaan en hier de heerschappij voeren, maar dan
zullen wij de „weide” zien en hebben bereikt, of wij zijn verder
gegaan, om het ontwaken van ons zelf te zien, te voelen en te
ondergaan.

Dit nu was
voor mij een openbaring, maar voor hen allen het onverklaarbare.
In en om mij was er iets, dat zij niet konden vaststellen.

Voor hen was de menselijke ziel als de
natuur en toch kon géén van hen de eigenlijke diepte van mijn
innerlijke leven peilen.

Ik stond dus voor een groot en
diep raadsel, doch ik dacht het te voelen, nadat er gedachten in
mij waren gekomen.

Door de warmte die mij bestraalde, kreeg
ik een innig contact en ik volgde hem in zijn denken en voelen.
Ook ik daalde in mijzelf af en wilde zien, wat hij daar in mij
deed.

Doch ik hoorde hem zeggen: „Ben je het, of ben je het niet? Ik moet het weten.”

Thans zou ik in hem afdalen en dan voelen en zien, wat hij in mijn zieleleven zocht.

„Indien ik de kracht bezat, maar dan ten volle bewust, en ik wilde, dat dit gebouw zou instorten, dan stortte deze Tempel ook in, hoe machtig en sterk ook de fundamenten zijn en dit geheele gebouw.

De onnoemlijkheid

van al dit leven ga je dan voelen en je eigen maken.

Nu echter ga je eerst rusten en alles overdenken
en daarbij zal ik je helpen.

Wat Dectar

bedoelde, was mij duidelijk en ik keerde dan ook in gedachten naar het oogenblik terug, toen ik mijn bewustzijn verloor.

Als ik goed en duidelijk zie, Venry,

zal je mij eens overtreffen en zal je ons wijsheid schenken, waarvan wij nu nog niets weten.

Nu leerde

ik geestelijke wetten kennen en begrijpen en zou ze mij eigen maken.

In dagbewustzijn

zijn zij levend dood, in halfwakend bewustzijn in slaap en in dat diepe onderbewustzijn ligt een doodelijke vermoeidheid, die hun wil en concentratie smoort.

Daarvoor ben je hier, Venry, en daar

zullen wij allen door leren. Als je dat wilt bereiken, mijn vriend, dan volg je het leven van het kleinste insect en al het andere leven, dat overal in de natuur aanwezig is.

„Dag, mijn beste Venry, dag mijn jongen”.

De grond, waarop ik stond, begon thans af te brokkelen, want

ik voelde die onder mijn voeten trillen.

„Heeft uw kleed de kleur van uw weten, voelen en denken?”

Hij glimlachte slechts.

„Maak je gereed, Venry, je zal het gebouw leeren kennen, wij gaan een wandeling maken.

Op een schaal lagen eenige vruchten en er naast stond een beker vol met vruchtensap.

Toen kwamen wij buiten en ik zag voor mij de prachtige tuinen van den Tempel van Isis.

Of hét zijn wensch is, dat wij
elkaar nu weer zien, kan ik niet zeggen en is mij niet duidelijk.
Of wij deze liefde terugontvangen, evenmin.

Maar hetgeen ik beleefd had, daarvan was ik mij
bewust en ik sloeg de oogen op.

Mijn Moeder zat naast mijn bed
en liefkoosde mij.

Mijn Vader liet er op volgen:

„Dan waaien de palmen ons een vaarwel toe en groeten hen, die
God voelen en begrijpen, omdat het leven weet, wie wakker en
bewust is, evenals al mijn kinderen het lied zingen, dat alleen de
Zaaier des Levens kent en verstaat.”

Wie wil zien, zal beleven, dat alle verdriet wijkt en oplost. Aan
het leven kunt ge den groei volgen, doch wie „ingaat” beleeft
en ondergaat dat, wat diep in eigen zieleleven aanwezig is. Mijn
tijdelijk voelen lost thans in mij op, het uiteindelijke is nu in mij
als een zacht fluisterend spreken.

„O,” zeide ik, „ik heb al heel veel mensen gezien. Maar vertel
mij eens, Lyra, hoe ken je mij zoo goed?”

„Door „hem” weet ik, dat je eens mijn meester bent geweest,
doch tevens mijn geliefde. Je bent van mij en behoort mij eeuwig
toe. Ik weet ook, beste Venry, dat wij elkaar eens toebehoorden.”

Ik hoorde hem spreken tot dien

anderen mensch, die in mij was:

„Gij schavuit, steler van geluk, dief van levenskrachten, bezoedelaar van het priesterschap, gij donkere ziel, demon, ga uit dit kind, ga er uit, of ik roep God!”

Ik, die alles meebeleefde, onderging zijn verwenschingen en vervloeking
maar gedeeltelijk. Ik was er bij tegenwoordig en
toch weer zoo heel ver weg en toch hoorde ik mijn Vader dicht
in mijn nabijheid spreken.

:

In stilte bad en hoopte ik op
hulp en riep om mijn Vader. Dit voelde hij en wat er toen met
mij geschiedde was zoo ontzettend en afschuwelijk, dat het mij
zoo snel als de bliksem naar mijn stoffelijk lichaam zond. Met
een vaart, als een ster die door het luchtruim vliegt, plofte ik
in mijn lichaam terug en werd wakker.

Als priester had hij mijn
ouders gekend, en mijn Moeder lief gehad, doch die liefde werd
niet beantwoord.

Hij
zocht mijn Moeder op en ik vermoedde dat hij haar mijn vraag
vertelde.

Ik

vroeg haar vanwaar zij kwam en wat zij bij den Tempel deed
en zij antwoordde:

„Ik ben gekomen om je te groeten en je mijn naam te zeggen.

Ik heet Lyra.

Bovendien wist ik precies,

wanneer dit zou gebeuren. Merkwaardige gevoelens kwelden
mij dan van te voren; ik kreeg eerst een kouden stroom, die mijn
geheele lichaam in trilling bracht en viel dan van vermoeidheid
in slaap.

„Ik bedoel „Amon-Ré”, onzen God, den God van al dit leven,
van zon en maan en sterren, van boomen en bloemen en dieren;.
maar vooral den God van jou en mij en je Moeder, van het
kleinste insect en het wildste dier, den God van den nacht en
den dag, van de stilte en het onweer, van de heerlijkheid in den
Hemel en van de Aarde waarop wij leven. Hij die ons kent en

lief heeft en die ons eens roepen zal, om tot Hem te komen.

De leider kijkt naar den nieuweling en het medium begroet hem ook al. Had ze het maar niet gedaan, nu was ze meteen voor de aanzittenden fout en werd het eerste bedrog vastgesteld.

Eén medium van de duizenden, die ik volgde, bezit gaven, want wij maken geen oorlog op dit gebied, we bouwen op! In het oude Egypte was dit het heiligste en het allerhoogste dat bereikt en beleefd kon worden, maar in het Westen lopen duizenden van deze lieden rond en zeggen de Groote Vleugelen te bezitten.

U bent nu zélf denkende, uw verlangend gevoel overheerscht de astrale persoonlijkheid, want ge beleeft dezelfde wetten als voor het kruis en bord. Al die moeilijkheden zijn thans voor u alleen en die moet u zelf overwinnen.

De

eerste graden voor de kunst en het mediumschap, het is alles eigenlijk één beleven, één wet, met dit verschil, dat de één zelf schept en de ander zichzelf moet kunnen verliezen om kunst te ontvangen.

Nu Gene Zijde

weet, dat het medium in ons leven tóch zou bezwijken onder het

gewicht van de ruimte, die beleefd wordt en waarvan het medium zich de wetten moet eigen maken tijdens het aardse leven, zal een meester niét aan deze ontwikkeling voor het schilderen beginnen, omdat er duizenden moeilijkheden overwonnen moeten worden.

In zijn kunst leeft de aura van het eeuwige bewustzijn.

Het grootste medium, dat in het oude Egypte heeft geleefd, kreeg door Gene Zijde een buitengewone opvoeding, zoodat van deze zijde alles gedaan werd voor de gevoeligheid van het instrument.

Zij smeekten aan Amonréomindat lichaam den Grooten Gevleugelde te doen af dalen.

Doordat een geest van het licht de zieken wil helpen, helpt hij het medium op deze wijze. Het medium ontvangt nu kunst, maar geeft zijn krachten aan de zieken en zoo blijft de geestelijke schaal in evenwicht. Als er één verkeerde gedachte in dit bewustzijn aanwezig is, moet de astrale persoonlijkheid zich reeds terugtrekken.

Indien ge dat kunt, komt ook het geestelijke ontwaken tot uw eigen leven en krijgt uw bewustzijn

de eeuwige reinheid toegezonden.

Help hen te

strijden, zet uw leven voor hen in, ge helpt en ge dient Christus!

Heb eerbied voor de goede krachten, maak hen niet onnoodig af, hun leven is toch reeds moeilijk genoeg, want zij leven tusschen leven en dood en hebben toch hun eigen stoffelijke-zijn te vertegenwoordigen.

U treedt hier een hemel of een hel binnen.

Ook die persoonlijkheid bezit weer graden, niet alleen voor het zieleleven, doch tevens voor het organisme, graden die wij straks zullen leeren kennen.

Terwijl het Oosten sterk

bewust is van de mystieke wetten, die het zieleleven beleeft, is het Westersche gevoelsleven in dit opzicht levend-dood.

Maar als u nu

weet, dat iedere zenuw in uw lichaam u op aarde gevangen houdt — wat moet het waarachtige medium dan wel niet overwinnen, daar het menscheijk organisme toch uit millioenen zenuwen is opgebouwd? Hoe zouden uw charlatans zich van

hun stelsel willen losmaken? Het zegt u iets van de ontzettende moeilijkheden, waarvoor het instrument staat, dat voor ons leven wil dienen. Maar er is meer.

Of veronderstelt

u, dat ik u voor de aardigheid de astrale gevoelsgraden verklaarde? Gij zoudt u zelf niet hebben begrepen. Die gevoelsgraden hebben geestelijke en astrale beteekenis. Dat geestelijke, wil zeggen en aantonen, dat gij nog op aarde leeft. Voor onze wereld zijn deze graden astraal, wij hebben het stoffelijke leven verlaten.

Ook in ons leven staat gij voor dezelfde persoonlijkheid, na den dood is er niets in uw leven veranderd.

Alleen de Ingewijde in het Oosten staat voor ons leven open, doch nu dezen mensch alle inwerking van buiten af niet aanvaarden wil, kunnen meesters uit ons leven geen contact tot stand brengen.

Ook al heeft het huidige Oosten zich de wijsheid uit het oude Egypte eigen willen maken, Gene Zijde weet, dat het Oosten slechts het schaduwbeeld beleeft van wat vroeger in de Tempels van Ra-Ré en Isis door meesters aan deze zijde beleefd werd.

Van dien tijd af ontstond het gevecht
van het goede tegen het kwade, een strijd op leven en dood, van
licht tegen duisternis.

Maar met een ruk komt het dan tot
zichzelf, alsof het door een vaste hand wakker is geschud,
iemand het gecommandeerd heeft te gaan werken, omdat de
tijd kostbaar is, en het wonderlijke ding spelt:

„Wie in God gelooft, is thuis!”

Zou je niet op je knieën vallen en God danken? Deze gevoelens
kan ik echter bij al de aanzittenden niet vaststellen, ze hebben
er blijkbaar geen behoefte aan om God voor deze toch duidelijke
woorden te danken.

U denkt zich eerder vol, dan dat
ge u leeg denkt.

Al die anderen komen niet eens van zichzelf los.

Zij wordt bestuurd
door de menselijke concentratie. Het is meestal het
wringen in den gewenschte toestand, zooals u uw H, uw E en
de daaropvolgende T samenvoegt om Het te krijgen.

Gaan we iets hoger, dan treden we de psychische trance binnen.
Nu geschiedt het schrijven buiten uw eigen bewustzijn om, uw

persoonlijkheid is uitgeschakeld en door het astrale wezen overgenomen,
dat doorgeeft wat het wil vastleggen en door u aan
de aarde schenken wil.

U schrijft vellen vol en dat gaat uren door, geen seconde
moet ge denken, alles gaat vanzelf. Eindelijk hebt ge u leegggeschreven,
u voelt, dat uw krachten minderen en ik vind, dat het
zoo voldoende is.

Aan

zijn aardsch en geestelijk gevoelsleven kunnen wij zijn stoffelijke
en geestelijke sensitiviteit vaststellen.

Wij toonen

haar iemand, van wien ze gehoord heeft. Als ze begrijpt, wat
men van haar verlangt denkt zij, dat God of haar eigen beschermengel
haar het beeld heeft gegeven.

Het was voor velen het geestelijke vermaak
van een priester, die echter onder verkeerde invloeden stond.

Wanneer

zij toch ongeloovig blijven, dan vraagt men hun of er familieleden
aan deze zijde zijn, die dus reeds op aarde zijn gestorven.

De planeet aarde is gereed, doch de menschheid is ten achter.

Je treedt uit je stoffelijke lichaam en beleeft dit alles, maar ook zij zullen uittreden, doch dat beteekent, dat zij op aarde sterven.

„Neen, Alcar, ik heb geen vermoeden, ik kan dit niet voelen.”
„Dat is heel eerlijk van je, doch luister. Dat wat veranderd is, ik heb je daar van verteld, komt doordat het stoffelijke organisme een hooger en graad heeft bereikt.

De één sleept zich voort en heeft niet te eten, een ander is op zoek naar zichzelf, een ieder doet iets, allen zijn bezig goed te maken en leven.

André was diep in gedachten. Langen tijd spraken zij geen woord. Hoe is het mogelijk, dacht hij, wie kan dit aanvaarden? Voor de aarde is dit alles onbekend en toch hoe machtig en natuurlijk was alles, wat zijn leider hem duidelijk maakte.

Hoe meer bezit,
hoe groter de persoonlijkheid, hoe dieper hun val, omdat alles
geen betekenis heeft in het leven na den dood.

Dan gaan zij honderden
malen ten gronde, keeren telkens en telkens terug in één toestand
om daaruit te komen en aan een ander leven te beginnen.

Eerst hier zien wij hoe verschrikkelijk
ons leven is geweest.

Al die miljoenen
wezens leven hun eigen leven, maar en dit is wonderlijk, zij passen
zich aan het organisme dat zij bezitten aan, doch zijn zich
daarvan niet bewust.

Er moet een andere wereld zijn wanneer de mensch zijn aardsche
leven gaat afleggen.

Niet alleen stoffelijk, doch zij hebben
nog drie stoffelijke graden af te leggen en eerst dan gaan zij in
het geestelijke leven over, wat ik je straks duidelijk zal maken.

Zijn hoofd en zenuwen

konden dit niet meer aan en hij vreesde, hierin zichzelf te zullen verliezen. Zou Alcar hem te hulp komen?

Wanneer hij in zijn aardsche leven niet kerngezond was, dan had Alcar aan hem niets meer, want beide lichamen, zoowel het stoffelijke als het geestelijke lichaam, moesten in harmonie zijn.

Om medium te zijn voor hogere geesten, dat was een groote genade, maar de menschen moesten eens weten hoe zijn leven was en wat hij daarvoor moest doen.

„Ja, André, toen er nog niets, niets bestond.”

Maai' ik ga nu verder en dan zul je spoedig zien, dat de astrale wereld met billioenen vonkjes, of levende wezentjes gevuld is. Nadat nu het eerste embryo overging, dus stierf, aanvaardde het bezielende leven de astrale sfeer en wachtte daar af om opnieuw te worden aangetrokken.

Eerst dan aanvaardt het leven zijn laatsten toestand, heeft het innerlijke leven zijn kringloop der aarde volbracht en maakt zich gereed, om de sferen van licht binnen te treden.

De menschen bouwden

aan de sferen, aan hun geestelijke woning en toch, de eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende sfeer zouden nog moeten worden geboren, want nog waren zij niet zoo ver. Het licht dat hun eigen bezit was, was als het schemerland aan deze zijde, die sfeer dus, waarvan Gerhard *vertelde. De geestelijke wereld werd echter geboren.

In den tempel der ziel

is je door mijn Meester Cesarino daarvan verteld. Je ziet, André, dat de mensch één weg heeft te volgen en dat alles — dit is dus voor het geheele universum — zich aan één doel heeft aan te passen, alles één werking heeft te ondergaan en volgen moet en dat die werking het evolueeringsplan van den mensch is.

Dacht je, Jeus, dat jij onder je jeugd een streep kon zetten? Wie ging er naar den Haag, Jeus? Jij zelf? Je hoort mij niet, is het wel? Vroeger spraken wij op deze manier tot elkaar, thans is dat voorbij. Jij kunt mij nu niet meer horen, althans niet op de dag, alléén zoals het nu geschiedt en dat is anders dan vroeger. Maar, Jeus, wie stuurde je weg van Crisje? Ik ben er! Ik, je Casje, ik heb je dus gevonden.

Jij had Johan die paar

centen moeten geven, dan had je het een weekje kunnen uitzingen, doch nu ze zelf alles hebben opgemaakt, sta je voor deze ellende, een

droevig gevoel is het, zuivere menselijke leegte, het verkeerde er van zit hier thans aan tafel en kijkt je de deur uit.

Zo, dacht je dat? Dan bent u juist te laat, baas, ik wil geen kok meer worden.

Mien God, das geveurlik, das um zoo te zegge, hadstikke geveurlik en wi'k ook niks met te make hebbe.

Na vijf weken kan hij vertrekken. Hendrik en Gerrit hebben het goed, en hij wordt daar fietsenman, hij moet de fietsen aannemen van de gasten, de theeschenkerij staat er best op.

En dat is nu dringend noodzakelijk, maar een ander leven had het bewust krankzinnig geslagen.

De man vindt, dat Jeus gek is. Stommerik, laat jij je kans voor je leven aan je voorbij vliegen? Stommerik? ... Neem jij ze dan maar, zegt Jeus van moeder Crisje, als je zo graag rijk wilt zijn? Jij laat je vrouw en kinderen in de steek voor die rijke griet, is het niet? De avond hierna moet hij naar de Schouwburg met Herr Graf en zijn dochter, de man vraagt hem om met hen tezamen het stuk te zien.

Wat is er gebeurd gisterenavond? In de buurt woont Mevr. G. Die dame seanceert met anderen, vrienden, en heeft contact met de meesters.

Die lering is enorm goed en zuiver.

Komt André uit de sferen terug, neemt Jozef onmiddellijk de ganse persoonlijkheid over en zorgt nu in harmonie te blijven voor de menselijke maatschappij, de beslommeringen voor en van elke dag, elk uur. En die persoonlijkheid blijft zich maatschappelijk instellen of de Wienerin kon deze mens niet begrijpen, Jozef past zich wondervol steeds weer aan en hebben zij een machtig mooi bestaan gekregen.

Jeus ontwaakt eigenlijk bij de vuurtoren. Op de Boulevard, staande tegen dat ijzeren hek daar, praat hij met de meesters. Dan staart hij over het grote water in de nacht... verlicht door het licht van de vuurtoren.

Maar wat wil je doen, als je géén middelen meer bezit, om je geest die te schenken, als je de kracht mist, om je vingers in beweging te brengen en kracht te geven om te typen, te schrijven? Niets, niets, wij staan dus volkomen machteloos, doch zitten hier en vragen om Goddelijke hulp. Kan dat? Is Christus in staat om ons die kracht te geven? Kunnen wij verder gaan? Of moeten wij, Jeus en ik dit halt aanvaarden? Het is wachten, het is het hoofd buigen voor ons, ook voor meester Alcar. Maar, mijn God, wij willen nog even verder! Ineens kijken wij in Goddelijk licht, een enorme lichtzuil overstraalt ons leven. We weten het, het „AL” heeft ons gehoord, Christus wil dat wij verder gaan, Jeus en ik, tezamen beleven wij een Goddelijk wonder.

Maar zij gingen terug naar de aarde,
ze werden daar met hun eigen verleden verbonden en waarvan hen
de wetten werden verklaard.

Adolf Hitler is het, die wij nu zullen ontleden en de mensheid
ziet, dat Christus in Jeruzalem werd vermoord!! Dat zijn de „wetten”,
is de geschiedenis van de mensheid, en hebben wij te volgen, cosmissch
te ontleden, Jeus en ik staan onder controle van de hoogste meesters,
zij volgen ons en wij beiden voelen ons 'gelukkig, dat wij dit alles in
handen mogen en kunnen leggen van ónze eigen meester, meester Alcar!
Hij krijgt thans onze Orchideeën te zien en te beleven en vanzelfsprekend
... „Christus” ... het éérs, waarvoor wij allen leven en
zullen sterven, om dan verder te gaan!

Van de zevenhonderd mensen houden wij er twee honderd over, de
rest dacht sensatie te beleven en die kwam niet, was er niet bij, integendeel,
de mens zit daar en hoort cosmissche... heilige ernst en
wil die mens vergeten, wil hij niets van horen, de oorlog is voorbij,
gode zij gedankt... voorbij, ik wil mij nu uitleven.

En dan spreken wij, hebben
ze te luisteren en hierna zullen zij het aardse „jammer” beleven...
dat er voor Jeus niet is, omdat hij het leven kent.

Onder het werk dus, hij ziet en voelt niets, is het gebeurd. Maar nu

verder, werken is het, contacten leggen, fundamenten opbouwen voor de mens, het ontwaken van de massa.

Ook vandaag werden er weer duizenden kinderen geboren, juist op dit ogenblik, ja, dat is waarheid, maar wat komt er van al die levens terecht? Juist op dit ogenblik vliegen duizenden kinderen het huis uit en de ruime wereld in, maar wat zullen al die kinderen gaan doen en wat zullen zij bereiken?